

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Decembrie 2007

De ce
ești adventist?

Misiune sau... (e)misiune

SUMAR

Editorial

- 3** Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu
Gabriel Dincă

Identitatea adventistă

- 4** De ce ești adventist?
Lucian Cristescu

Devoțional

- 8** Valoarea unui toiag
Szász Ernest

Din viața bisericii

- 11** Aproape acasă
Gianina Floricel

Reportaj

- 12** „Adu-ți aminte de tot drumul”
Gabriel Dincă

Administrarea creștină a vieții

- 14** Vrei să mă convingi să mă fac creștin?
Adrian Mihalcea

Spiritual

- 16** Refacerea altarului
Emilian Niculescu

Reportaj

- 18** Adventiștii în sărbătoare
Marius Creța

Săptămâna consacării

- 20** Misiune sau (e)misiune
George Uba

- 22** Zi de zi cu Isus
Daniel Nae

Tineret

- 24** Îndrăgostit de o sosie
Daniel Chirileanu

Sănătate

- 26** Vindecare pentru toți
Cristian Purnea

Știri

- 28**

Pagina copiilor

- 30** Bunicul
Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

- 31** Deprinderea de a face binele
Aron Moldovan

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXIV, DECEMBRIE 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Corectură: Cristina Pisciă
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

Prin harul lui Dumnezeu, viața-ne ajunși și la sfârșitul anului 2007. Deși poate că au fost situații grele și în acest an, au fost cu siguranță și multe binecuvântări. Printre multele binecuvântări primite, putem enumera și *Curierul Adventist*, care, începând din luna iulie a.c., a fost realizat la o calitate superioară, revista fiind tipărită integral color și pe hârtie de calitate. A fost un vis care a devenit realitate și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest lucru, dar și tuturor celor care au ajutat la realizarea lui. Cu siguranță că acest plus de calitate ne va motiva mai mult să citim această revistă.

Se spune că există patru moduri în care oamenii își trăiesc viața: unii sunt permanent plângăcioși și nemulțumiți; alții își trăiesc viețile într-o nerecunoștință continuă. Ei nu sunt plângăcioși, dar nu mulțumesc lui Dumnezeu pentru binecuvântările primite. Este ceva mai bine față de prima categorie. Din a treia categorie fac parte acele persoane care Îi mulțumesc lui Dumnezeu doar pentru binecuvântările clare, evidente. Iar în a patra categorie se află cei care mulțumesc lui Dumnezeu totdeauna și pentru toate lucrurile. Dacă ar fi să ne analizăm propria experiență, unde ne-am regăsi?

De obicei, noi avem tendința de a contabiliza greutățile și nedreptățile și de a trece cu vederea binecuvântările și ofertele gratuite. Nu am auzit pe nimeni spunând că a fost nedreptățit pentru că a primit mai mult decât merita sau era necesar, dar sunt destui aceia care pot enumera o sumedenie de greutăți și încercări din viața lor. Însă textul biblic din Efesenii 5,20 ne spune totuși altceva: „mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu”.

Când să fim mulțumiți?

Aș dori să observăm câteva lucruri cu privire la acest pasaj. Mai întâi, apostolul Pavel spune că noi ar trebui să fim mulțumiți totdeauna, și dacă mai adăugăm și pentru toate lucrurile,

Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu

Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile, în numele Domnului nostru Isus Hristos. (Efes. 5,20)

atunci chiar că nu știm ce să mai zicem. Dacă ar fi spus că ar fi bine ca noi să fim mulțumitori *uneori* sau pentru anumite lucruri, nu ar fi fost așa de greu. Sunt lucruri care ne plac și lucruri care nu ne plac, cum să fim mulțumiți totdeauna de toate lucrurile?

Cred că acest îndemn de a mulțumi lui Dumnezeu este cea mai grea poruncă de trăit din Biblie, dar ea constituie secretul unei vieți sănătoase și fericite. Spiritul profetic ne spune: „Nimic nu tinde să promoveze mai bine sănătatea trupului și a sufletului decât un spirit de mulțumire și laudă la adresa lui Dumnezeu. A rezista melancoliei, simțămintelor și gândurilor de nemulțumire constituie o datorie imperativă – tot atât de mare precum este aceea de a ne ruga.” (*Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, p. 418)

Mulțumirea este o exprimare a păcii interioare pe care noi o avem prin Hristos, acea pace care întrece orice pricepere și care ne păzește inimile și gândurile (Filp. 4,7).

Pentru ce să fim mulțumitori?

De ce să mulțumim pentru toate lucrurile? Pentru că Biblia spune în Romani 8,28 „că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Adică să-I mulțumim lui Dumnezeu și pentru lucrurile care ne provoacă durere și suferință? Dacă îl iubim pe Dumnezeu și dacă vom crede din toată inima noastră Cuvântul Său, atunci vom face lucrul acesta.

Același îndemn biblic apare și în 1 Tesaloniceni 5,18, tradus astfel într-o altă versiune a Bibliei: „Mulțumiți în toate circumstanțele lui Dumnezeu” (NIV – Noua Versiune Internațională). În orice situație, nu contează cât de rea este, importantă este atitudinea noastră de laudă și faptul că putem găsi ceva pentru care să-I mulțumim lui Dumnezeu. Cuvântul inspirat ne spune că, dacă noi am cunoaște sfârșitul de la început, n-am alege altfel decât a ales Dumnezeu pentru noi (*Hristos, Lumina lumii*, p. 176). „Mulțumiți pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tes. 5,18). „Această poruncă este o asigurare că și lucrurile care par să ne stea împotriva vor lucra spre binele nostru. Dumnezeu nu ne-ar îndemna să fim mulțumitori pentru ceea ce ne-ar face rău.” (Ellen White, *Divina Vindecare*, p. 256)

De aceea, vă invit acum, la sfârșit de an, să aducem cu toții jertfa noastră de laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru tot ceea ce a făcut pentru noi. ■

Gabriel Dincă,
redactor-șef
„Curierul Adventist”

De ce ești,

ADVENTIST?

LUCIAN CRISTESCU

Intră!”
Inima Oanei bătea cu putere. Era în fața decanului facultății, ca să-i ceară schimbarea datei examenului care fusese programat în Sabat.

„... Știți, sunt adventistă și nu voi putea participa la examen. Dacă aveți bunăvoința...”

Ochii magistrului o priveau rece, deasupra ochelarilor.

„Uite, fetițo, ți-aș face favoarea... Dar numai dacă m-ai putea lămuri *de ce ești adventistă!* Nu înțeleg de ce trebuie să fii altfel decât atâția oameni buni, creștini și ei!”

Un nod s-a pus în gâtul Oanei. Ce să spună?

Tu ce-ai fi răspuns?

Identitatea la mijloc

Întrebarea este extrem de grea pentru faptul că te confruntă cu o chestiune de „identitate”. Cine ești? De ce ești așa, și nu altfel?

Majoritatea celor care s-au născut într-o familie adventistă nici nu-și pun asemenea probleme. Răspunsul îl dețin părinții: „Așa m-am născut...” Dar acesta este și răspunsul oricărui musulman. Cu mențiunea că adventistul nostru s-ar numi „musulman *de ziua a șaptea*”. Te-ar mulțumi acest răspuns?

Dintre cei veniți ulterior în biserică, unii ar putea răspunde: „Aici am găsit iubire... Am găsit oameni minunați.” Poate că sună mai bine, dar nici răspunsul acesta nu satisface: pentru

Dar ei au ales să fie adventiști pentru că, din dragoste pentru Hristos, au hotărât să primească și să apere prin trăirea lor valorile scumpe ale Tatălui și să le împărtășească altora. Ca rezultat, alte oi găesc staulul!

că niciun grup social nu-ți poate da identitatea. Tocmai lipsa ei te face să te refugiezi dintre oameni.

Clarificarea problemei identității devine o problemă și mai grea în contextul globalizării. În biblioteca tatălui meu, am găsit un album cu România anilor 1930. Cât de specific se îmbrăcau oamenii din diferitele județe! Le puteai descoperi identitatea doar după port: „Femeia aceasta e din Maramureș... Flăcăul e din Dolj”. Azi nu-i mai distingi. Au dispărut și deosebirile dintre sat și oraș. Dar și deosebirea dintre român și patagonez. Lumea noastră se vrea un cean cu mămăligă de-o singură culoare.

Odată cu pătrunderea televizorului în case, toți beau din aceeași cupă un același set de „valori”. Și nu e de mirare că toți încep să se poarte ca omul de la televizor. Lumea se globalizează. Frontierele dispar, culturile toate se contopesc într-o masă gri, amorfă. În acest context, a avea o identitate devine o ofensă...

Biserica Adventistă – una dintre multe altele?

Globalizarea nu afectează doar cultura. Dacă este adevărată teza lui Paul Tillich, că „religia este substanța culturii, iar cultura este forma religiei”¹, atunci schimbarea culturii afectează substanțial și religia.

Cu ani în urmă, mă aflam într-o mică biserică de lângă Lausanne, Elveția. La anunțuri, prezbiterul a prezentat un raport despre întâlnirea interconfesională (nu ecumenică!) la care tocmai participase. Toți reprezentanții bisericilor locale au fost rugați să aducă cu ei la întâlnire un simbol. Prezbiterul venise cu o lampă micuță: „Voi sunteți lumina lumii.” Apoi a tras concluzia: „A fost o întâlnire minunată. Ar fi bine, fraților, să privim cu alți ochi la bisericile surori. Avem și noi multe de învățat de la ele...”

Concluzia lui m-a șocat. Adică suntem și noi o biserică, una dintre

multele biserici surori? Dacă da, atunci de ce mai trebuie să fii „adventist”?

Eu am venit la credință după îndelungi căutări chinuitoare, cu popasuri repetate pe la marile personalități religioase, ca Dumitru Stăniloae sau episcopul bisericii reformate din România. Și am înțeles în mod tranșant că adventismul este singura întruchipare a teologiei pure a Bibliei, excluzând orice tradiție. Tocmai de aceea am ales să devin adventist, asumându-mi tot riscul. Pentru că Biserica Adventistă este singura Biserică adevărată, am ales să fiu mădularul ei, ceea ce m-a costat ruinarea carierei academice, în care părinții mei au investit totul. Până astăzi nu regret, pentru că Biserica Adventistă nu e o biserică, ci este Biserica.

Adventismul – singura religie adevărată?

Cu aceste simțăminte am intrat eu în „arca de salvare”. Aici, și nicăieri în altă parte, se găsea „mântuirea”. Tot adevărul pe care biserica îl profesa îmi garanta salvarea în Hristos, iar pentru aceasta eram atât de fericit că nu mă găseam în altă confesiune!

Pe când eram pastor tânăr, am fost confruntat cu o situație care m-a tulburat. Tocmai examinam niște candidați pentru botez, printre care se afla și doamna Constantinescu, de origine baptistă. Cu amabilitate, i-am spus: „Spuneți, soră, ce v-a determinat să veniți la Hristos și să cereți botezul?” Și ea, ca o mamă bună, s-a uitat la mine înțelegătoare și mi-a răspuns: „O, frate pastor, nu de-acum umblu eu cu Hristos. Eu de 22 ani sunt copila Lui... Dacă n-ar fi fost El, n-aș fi putut supraviețui ca văduvă, cu patru copii. O, nu, frate pastor! Eu Îl cunosc de mult pe Mântuitorul meu!”

Adică, cum? Femeia aceasta fusese a lui Isus, înainte de a fi adventistă? Și dacă da, atunci era mântuită în afara adventismului?

Apoi am găsit în Biblie un text radical, 1 Ioan 5,12: „Cine are pe Fiul are viața. Cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața!” A fost ca o lovitură de ciocan în moalele capului! Nimic despre doctrină, ci doar Hristos! (*Ah, nu trageți încă concluziile! Citiți până la sfârșit...*)

Mi-am amintit de tâlharul de pe cruce. Cu siguranță că era iudeu înfocat, îmbăcșit de toate tradițiile. Oare cât citise criminalul din Scriptură? Mă îndoiesc să o fi cercetat vreodată. Dar când L-a recunoscut pe Mielul lui Dumnezeu pe cruce și L-a primit ca Mântuitor personal, în ciuda inculturii sale teologice, a primit asigurarea pe care Isus nu a dat-o nici măcar Sfântului Ioan „Teologul”: „Adevărat îți spun ție că vei fi cu Mine în Rai.”

Asta schimbă total viziunea. Înseamnă oare că mântuirea nu este condiționată de corectitudinea doctrinală, ci de relația cu Isus? Deci și alții – care n-au înțeles (încă) toate doctrinele Scripturii și profețiile, dar care în mod sincer Îl iubesc pe Mântuitorul și trăiesc lumina pe care o au – sunt mântuiți?!

Îmi amintesc de un episod petrecut cu mult timp în urmă în gara din localitatea Borșa, unde sosisem cu familia pentru câteva zile de concediu. Acolo, pe peron, erau 8-9 tineri. Ședeau pe rucsacurile lor și... fiecare citea din Biblia lui. Era vremea comunismului agresiv, când era primejdios să-ți scoți Biblia la vedere. I-am urmărit atent pe acei tineri – băieți și fete. Erau candidi și profunzi. Mai târziu, i-am cunoscut de-aproape: erau „creștini după Evanghelie”. Dar mărturisesc că nu mai întâlnisem tineri atât de evlavioși. Trăiau ca niște oameni mântuiți!

Ulterior, citind în *Tragedia Veacurilor*, mi s-a întărit și mai mult convingerea că „Mulți oameni din poporul lui Dumnezeu se găsesc încă în Babilon... Cea mai mare parte dintre urmașii lui Hristos se găsesc în diferitele biserici [...]”² De altfel, nu spunea Însuși Hristos: „Mai am (Eu,

Hristos) și alte oi (oi, nu capre!), care nu sunt din staulul acesta. Și pe ele trebuie să le aduc...” (Ioan 10,16). Așadar, pe lângă „oi din staul” (să zicem, noi, adventiștii), Hristos mai are „alte oi, din afara staulului”, oameni mântuiți, ca acei tineri!

Și-atunci, de ce mai trebuie să fiu adventist? Ce rost mai are să evanghelizăm și să-i aducem pe oameni în biserică, dacă Hristos tot mântuiește și pe cei din afara Bisericii Adventiste?

O viziune specific adventistă

Era în vara anului 2001. Mă aflam deasupra Atlanticului, zburând din SUA înspre Anglia. Era noapte. Toți dormeau, în afară de mine. Mă apăsa gândul la evanghelizarea pe care trebuia să o pregătesc pentru transmisia prin satelit din februarie 2002. Mă tot frământam cu ce să prezint. Să repet tiparul lui Finley? Nu mai avea sens. Atunci, ce?

Acolo, în noapte, Dumnezeu S-a îndurat de mine și mi-a „deschis” ochii. Am „văzut” clar axa pe care urma să-mi construiesc temele. Era viziunea Marii Lupte între Hristos și Satana – o viziune specific adventistă, pe care nicio altă confesiune nu o are!

În această Mare Luptă, Dumnezeu este pus pe banca acuzaților. Satana L-a învinuit, și mulți din Univers – o treime dintre îngeri – l-au crezut, osândindu-L pe Tatăl. Ciuma lui diavolească a acoperit apoi tot pământul, care a devenit planeta răzvrătită. Și iată-mă, „născut aici fără tocmeală, prizonier al marelui război”!

Prin minune, eu, păcătosul, am aflat de Dumnezeu și de răscumpărarea Fiului lui Dumnezeu. Am crezut și, în sfârșit, sunt mântuit.

Dar lupta nu se încheie cu mântuirea mea. Căci Dumnezeu șade în continuare pe banca acuzaților, hulit și batjocorit de oameni, frații mei. Și eu, eu ce fac? Să mă mulțumesc că sunt mântuit? Dumnezeu este judecat (Rom. 3,4), și eu să nu intervin în apărarea Sa?

Chemarea de martor

Ei bine, iată motivul pentru care sunt adventist, și nu pot fi altfel. Se cer martori împotriva acuzării! Eu am ales să intru în luptă.

„Să fii martor pentru Dumnezeu e simplu”, gândesc unii. Dar nu-i deloc așa. Rolul de martor cere mai mult decât să strigi că „Dumnezeu e drept! N-are nicio vină!” A fi martor înseamnă să vii nu doar în apărarea Persoanei divine, ci mai ales în apărarea *valorilor* Sale.

Probabil că mulți nu înțelegem

Bătălia decisivă se dă în modul în care trăim în smerenie. În timp ce diavolul a voit să se înalțe, Hristos S-a coborât, S-a făcut om, a ales să moară, și încă pe cruce! (Filipeni 2,5-8). Atitudinea ta pe cine mărturisește?

exact ce înseamnă „valori”. O valoare este orice lucru în care merită să investim efort, atenție și prețuire. Un pix este o valoare, dar foarte mică. O mașină este o valoare mai mare... Aceste valori însă nu sunt indispensabile. Mii de ani au trăit oamenii fără pixuri sau mașini. Există însă valori mai înalte, fără de care oamenii nu pot trăi: libertatea, iubirea dintre oameni, fericirea... Acestea sunt valori spirituale și sunt extrem de costisitoare.

Când diavolul L-a acuzat pe Dumnezeu, practic el nu L-a atacat direct – nici nu ar fi avut cum –, ci i-a atacat valorile: Legea și Iubirea. În acest fel, el a căutat să-L discrediteze pe Autorul acestor valori.

Un martor este cineva chemat să *reabiliteze valorile divine* pe care oamenii, în rebeliunea sau neștiința lor, le calcă în picioare. Iată miza Marii Lupte! Și, în mod concret, care sunt aceste valori?

Valorile divine

Valorile s-ar putea împărți în trei categorii: valori cerești, valori edenice, și valori postedenice.

A. Valorile cerești. Adesea am întrebat în adunare: „Care este primul atribut al lui Dumnezeu?” Și aproape întotdeauna primeam răspunsul: „dragostea”. Și totuși, primul atribut al divinității, chiar înaintea dragostei, este *sfințenia*.

Ce este sfințenia? Cel care crede că ea înseamnă „fără păcat” greșește; căci chiar dinainte de păcat, Dumnezeu era sfânt. Sfințenia este altceva decât neprihănire.

Ea indică faptul că Dumnezeu este aparte, distinct de toată creațiunea Lui, că natura Lui nu este ca a celorlalte ființe. Adică e „pus deoparte”.

Tocmai din sfințenie decurge și autoritatea Lui. Faptul că El este cu totul altfel decât noi trezește în noi nevoia de a ne închina și de a ne supune Lui, într-un cuvânt, *smerenia*.

Exact aici a lovit diavolul atunci când a atacat: „Nu vreau să mă închin, să mă smeresc. Mă voi înălța, voi fi ca El...” Și ticălosul a reușit să semene în lume neghina *mândriei*.

Acum tu vii ca martor să înalți... ce? Mândria sau smerenia? Te uiți în oglindă...

Ai la îndemână atâtea artificii cosmetice care să te arate... diferit decât ești, mai sus! Dacă toată lumea face așa, de ce n-ai face și tu? Vezi cum „a fi martor” intră în aspectele foarte concrete ale vieții. Exact acolo contează mărturia ta.

Bătălia decisivă se dă în modul în care trăim în smerenie. În timp ce diavolul a voit să se înalțe, Hristos S-a coborât, S-a făcut om, a ales să moară, și încă pe cruce! (Filip. 2,5-8). Atitudinea ta pe cine mărturisește?

Mintea mea se oprește asupra ultimei „parabolă” a Domnului Hristos (Matei 25,31-33), în care El apare ca Jude, ca unul care desparte „oile de capre”. Oare ce distinge aceste două grupe? Doar ambele sunt animale curate, ambele dau lapte. Dar există un element care le deosebește. Știi care? Codița. Una e în sus (filozofia diavolului – „mă voi sui...”), și alta e în jos (teologia lui Hristos – „mă voi coborî”). Mândria sau smerenia, spiritul diavolului sau spiritul lui Hristos – vezi tu de ce smerenia face deosebirea în ziua aceea?

Printre valorile cerești sunt: dragostea, bunătatea, pacea, îndelunga răbdare..., cu alte cuvinte, trăsăturile Sale de caracter. Ești martor?

B. Valorile edenice. Odată cu creațiunea, Dumnezeu a dăruit omului trei valori: Sabatul, familia și munca. Sabatul viza relația cu Dumnezeu și avea în vedere *sfințenia* („ca s-o sfințești”); prin Sabat, omul recunoaște autoritatea Sa.

Familia viza relația cu oamenii și avea în vedere *dragostea*; prin ea, omul exersa atributul lui Dumnezeu, devenind tot mai mult asemenea Lui. Iar munca viza relația cu sinele și avea în vedere dezvoltarea fizică și intelectuală a ființei umane.

Tu cum respecti Sabatul? Este doar o zi de „nefacere nimic”? Sau este o zi de sfințire? La ce te gândești și ce vorbești în Sabat, atunci când ești cu prietenii?

În privința familiei, unii cred că o relație premaritală este OK, că „dacă o iubești” este suficient ca să trăiești împreună. Dar familia nu este bunul tău, ea este proprietatea lui Dumnezeu – El a instituit-o. Cine gustă din relațiile intime înainte de cununie, acela îl fură pe Dumnezeu. Tu de care parte mărturisești?

Și apoi munca, într-o vreme când omului nu-i stă gândul la altceva decât

Un martor este cineva chemat să reabiliteze valorile divine pe care oamenii, în rebeliunea sau neștiința lor, le calcă în picioare.

la distracție! Un dicton spunea: „Dacă găsești lucrul care-ți place, nu mai trebuie să muncești toată viața.” Când lucrezi cu bucurie, „ca pentru Domnul”, vei avea necurmat un simțământ de împlinire. Pe deasupra, îți vei câștiga astfel respectul.

C. Valorile postedenice. Odată cu căderea omului în păcat, Dumnezeu i-a rânduit o serie de valori specifice, care să contribuie la salvarea lui: Scriptura, rugăciunea, reforma sanitară și misiunea...

Despre exercițiile spirituale știi multe. Dar despre reforma sanitară, te întreb: „Cum stai?” N-ai reușit încă să te dezlegi de dependența de unele articole gastronomice pe care demult ar fi trebuit să le lași? Frate, e bai! Nu poți fi martor...

Un martor!

Vezi tu? Singurul motiv valabil pentru care ești adventist este să fii un stegar al valorilor lui Dumnezeu. Și când devii astfel, se împlinesc rolul din Ioan 10,16 – vei deveni un indicator către staul pentru oile rătăcite ale lui Hristos.

Să ne fie clar: cineva nu este adventist pentru că e mai bun decât ceilalți oameni. Ci Dumnezeu, din dragoste pentru oile fără staul, ne-a chemat pe mine și pe tine – buni știutori a tot adevărul – pentru a le fi călăuză spre staul, ca „să intre” în el. Iar după ce au intrat, „să iasă” (Ioan 10,9), adică să fie și ele martore în arena Marii Lupte.

Sunt surprins cât de ușor înțeleg noii convertiți lucrul acesta!

Când Liviu și soția lui – cu totul lipsiți de un trecut religios – L-au cunoscut pe Hristos, viața lor s-a schimbat radical. Ea, plină de bijuterii și încărcată elegant cu toate artificiele care o făceau „doamnă bine”, le-a abandonat în câteva săptămâni, fără să-i cerea cineva lucrul acesta. Din mari consumatori de carne, în două luni de zile, cei doi soți au devenit vegetarieni. Din oameni strângători, au început să dăruiască regulat sărmanilor, pe lângă zecime. Iar

entuziasmul lor e atât de mare încât, atunci când au avut o întâlnire de afaceri la un restaurant select, au luat cu ei un DVD cu... „Evenimentele finale”. „Garçon! Dacă ești drăguț, pune-mi DVD-ul până luăm masa.” În timp ce imaginile se rostogoleau spre ochii lor, discuția s-a oprit. „La uite ce interesant! Chiar vreau să știu cum va fi sfârșitul!”, spunea colegul lui Liviu. Și masa a continuat până când filmul s-a terminat. Înainte să plece, șeful de restaurant s-a apropiat respectuos și i-a spus: „Domnule, ați fi atât de drăguț să-mi împrumutați DVD-ul să-l copiez? Și alți clienți au fost interesați de el...”

Când Liviu și colegii au revenit la restaurant, șeful i-a întâmpinat bucuros: „Mai aveți DVD-uri din acelea? De când le pun în salon, consumația s-a dublat. Oamenii nu mai pleacă până nu se sfârșește filmul!”

Nu de mult, Liviu mi-a spus că șefii altor două localuri l-au rugat pe patronul restaurantului să le dea voie să copieze și ei DVD-urile cu „Evenimentele finale”... Să rămână ei mai prejoși?

Cei ca Liviu au învățat rugăciunea vameșului, pentru că nu sunt mai buni decât ceilalți. Și nici n-au complexe de superioritate pentru că au „tot adevărul”. Dar ei au ales să fie adventiști pentru că, din dragoste pentru Hristos, au hotărât să primească și să apere prin trăirea lor valorile scumpe ale Tatălui și să le împărtășească altora. Ca rezultat, alte oi găesc staulul!

Așa da, „adventist”! ■

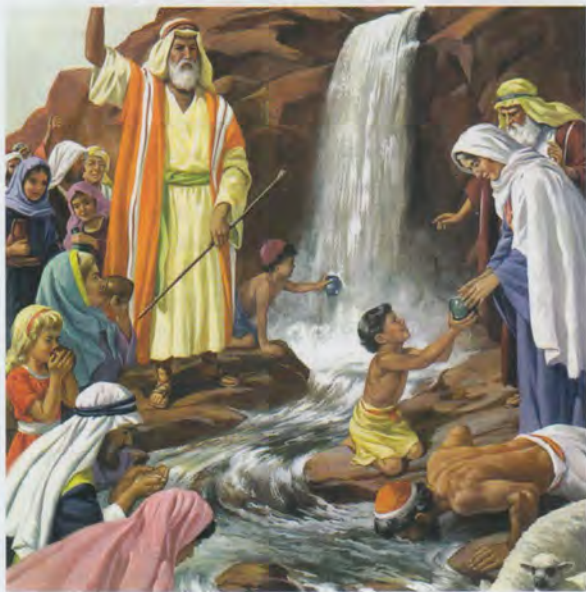
¹ Paul Tillich, *Theology of Culture*, New York: Oxford University Press, 1964, p. 42.

² Ellen White, *Tragedia Veacurilor*, cap. 21 – „Avertizarea respinsă”

Lucian Cristescu,
secretar Asociația
Pastorală,
Uniunea Română

Valoarea unui toiag

Domnul i-a zis: „Ce ai în mână?” El a răspuns: „Un toiag”. (Exod 4,2)

SZÁSZ ERNEST

Poporul ales era în robia egipteană. Chiar dacă Dumnezeu, în dragostea Sa, a fost nevoit să îngăduie ca Israelul să treacă prin această experiență amară, El nu și-a uitat poporul. El cunoștea experiența lor și suferea împreună cu ei: „Am văzut asupra poporului Meu, care este în Egipt, și-am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile.” (Exod 3,7)

Dumnezeu avea un plan: izbăvirea izraeliților din robie – „M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor... și să-l duc într-o țară unde curge lapte și miere...” (Exod 3,8)

Pentru realizarea planului de eliberare a izraeliților, Cerul l-a pus deoparte pe Moise. Dumnezeu l-a salvat într-un mod miraculos atunci când se afla în coșulețul de papură. „Îngeri nevăzuți pluteau deasupra singuraticului său loc de odihnă. Îngeri au îndemnat-o spre acel loc pe fiica lui faraon” (Ellen White, *Patriarbi și Profeți*, p. 274). Până la vârsta de 12 ani, Moise a fost crescut de părinții lui naturali, care au crezut că timpul eliberării lui Israel este aproape, și Dumnezeu va veni în ajutorul lor. Mama lui Moise a fost convinsă că Dumnezeu l-a

ocrotit pe fiul ei pentru îndeplinirea ulterioară a unei misiuni speciale. Iochebed a folosit cu credințioasă ocazia pe care o avea – de a-l educa pe copilul ei pentru Dumnezeu.

În curtea faraonului, Moise a primit cea mai înaltă educație civilă și militară. „Puterea lui intelectuală îl situează mai presus de oamenii mari ai lumii din toate veacurile. Ca istoric și poet, ca filozof, conducător de oști și legiuitor, el este fără egal. Dar, cu toate că avea lumea înaintea sa, Moise a avut tăria morală de a refuza perspectivele îmbietoare ale bogăției, măririi și faimei, alegând mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Ellen White, *Patriarbi și Profeți*, p. 277). Cu toate acestea, el nu era pregătit pentru marea sa lucrare. Timp de 40 ani, în pustia Madianului, Domnul i-a cizelat caracterul în vederea chemării ce avea să-i fie adresată.

Sosise timpul pentru eliberarea lui Israel. Chemarea nu a întârziat și a fost foarte explicită: „Vino, Eu te voi trimite la faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel” (Exod 3,10).

Cine sunt eu?

Uimit și înspăimântat din cauza poruncii, Moise, scuzându-se, a întrebat: „Cine sunt eu?”

Încerc să-l privesc pe Moise și să-i înțeleg atitudinea și modul de gândire. El știa ce înseamnă Egiptul. Cunoștea atitudinea ostilă a egiptenilor față de izraeliți. Faraonul? Este dur și puternic! Faraonul Egiptului nu-și eliberează robii. Ca unul dintre foștii comandanți ai oștirii, Moise cunoștea nivelul de instruire, puterea de luptă și echipamentul armatei egiptene. În timp ce în mintea lui se derula filmul despre faraon și armata Egiptului, în urechi îi răsunau tot mai puternic cuvintele lui Dumnezeu: „Eu te voi trimite la faraon...” (Exod 3,10).

„Cine sunt eu?”, se întreba Moise. Prințul adoptiv al casei regale egiptene a devenit între timp un păstor în pustia Madian, practicând meseria ce era „o urâciune pentru egipteni” (Gen. 46,34). Se simțea nesigur și purta cu sine frica faraonului. Ce influență ar putea să aibă el, păstorul din deșertul de est, asupra majestății sale, regele celei mai puternice națiuni de pe pământ? Cum va fi primit de poporul său, care l-a respins odată, cu 40 ani în urmă? Egiptul are armată bine dotată, iar el are... un toaig în mână...

Întrebarea formulată de Moise – „Cine sunt eu?” – este o mărturie despre nevrednicie, neputință și umilință recunoscută, dar în același timp vorbește și despre o lipsă de credință. Moise trece cu vedere făgăduința asociată cu trimiterea: „Eu voi fi negreșit cu tine” (Exod 3,12). Dumnezeu a manifestat răbdare față de Moise și l-a asigurat de prezența Sa divină. Un conducător al poporului lui Dumnezeu nu poate primi o făgăduință mai încurajatoare decât cea primită de Moise, cu ocazia chemării și trimerii sale!

Când Dumnezeu intră pe scena evenimentelor, echilibrul de forțe se schimbă. Priceperea, abilitatea și puterea omenească nu pot realiza ceea ce este posibil numai prin cooperare cu Dumnezeu.

Cunoscutul reformator Martin Luther a fost invitat într-o confruntare, la Worms. Prietenii lui erau conștienți de pericolul la care se expune prin această deplasare și l-au sfătuit să renunțe. Răspunsul lui a fost: „Dacă în Worms vor fi demoni, atâția câte țigle sunt pe casă, chiar și atunci mă voi duce.” Explicația

acestei poziții a fost: „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră?”

„Cine sunt eu?” a fost și rămâne o întrebare potrivită pentru cercetarea de sine. Apostolul Pavel, chiar dacă nu a formulat întrebarea, a încercat să răspundă la ea. În capitolul 7 din epistola sa către Romani, Pavel vorbește despre sine: „binele pe care vreau să-l fac nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!(...) O, nenorocitul de mine!” (Rom. 7,19,24). Frământarea și neputința se transformă în biruință în momentul în care Pavel îl redescoperă pe Dumnezeu: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” (Rom. 7,25)

Ioan Botezătorul, întrebat fiind de preoți și leviți „Tu cine ești?”, a mărturisit că nu este el Hristosul, nici Ilie sau „prorocul”; dar avea un răspuns clar cu privire la identitatea și misiunea lui: „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie” (Ioan 1,19-23).

Cine suntem noi, ca popor advent de 16 milioane de oameni, în oceanul de mulțimi al acestei lumi? Cine suntem noi, cei aproximativ 100 de mii de credincioși adventiști în țara aceasta, cu 22 de milioane de locuitori? Omenește vorbind, suntem o picătură într-un pahar cu apă. Ce bine este că lucrarea se încheie prin Duhul Domnului și că trimiterea adresată nouă: – „Duceți-vă și faceți ucenici...” – este asociată cu cea mai

poporului Tău? În numele cui voi vorbi și voi acționa?”

Conștiența faptului că Isus, căruia I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, este cu noi elimină teama și complexul de inferioritate.

În iarna anului 1987, împreună cu conducerea bisericii locale din Luduș, jud. Mureș, am hotărât să susținem evanghelizări publice în bisericile din district, dar să abordăm și teritorii albe, unde nu există biserică adventistă și unde locuiau una sau câteva familii de adventiști sau exista o familie neadventistă, care era dispusă să-și

Lecția dată de Dumnezeu lui Moise vorbește despre ce minuni poate să facă Domnul, dacă suntem dispuși să folosim darurile și talanții noștri conform poruncii primite.

frumoasă făgăduință din Scriptură: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28,19,20)

Cine ești Tu?

Chiar după făgăduința primită, „Moise se gândea la greutățile pe care avea să le întâmpine, la orbirea, ignoranța și necredința poporului său, dintre care mulți erau lipsiți de orice cunoaștere a lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Patriarhi și Profeti*, p. 285)

Moise, lângă rugul aprins, dorește să știe: „Cine ești Tu, Doamne, care mă trimiți în Egipt pentru eliberarea

deschidă porțile. În acea iarnă, s-a lucrat în opt localități fără biserică adventistă. Întâlnirile săptămânale care aveau loc în case particulare a atras multă lume. Din păcate, și autoritățile acelor vremuri „au manifestat interes” față de evanghelizarea făcută de noi. În localitatea Iceland, era ultima seară de evanghelizare publică. S-au adunat în casa sorei noastre 25 de persoane. În timp ce se cânta pentru deschidere, au apărut doi „musafiri”: milițianul și preotul satului. După ce le-au fost confiscate Bibliile, cărțile de cântări și caietele cu poezii, evanghelistul laic și grupa de tineri care-l însoțea au

Să ne cunoaștem familia adventă...

Fostă republică sovietică, Republica Belarus, formată din vechi teritorii ale Rusiei și Poloniei, există ca stat independent abia din 1991, după dezintegrarea URSS-ului. În prezent, țara are 207.595 km² și o populație de aproape 10 milioane de locuitori. Are un relief destul de plat și munți ce nu depășesc 350 de metri altitudine, cuprinde una dintre cele mai mari zone mlăștinoase ale Europei, iar Pădurea Belovejkaia este încă patria zimbriilor. Se estimează că în urma exploziei de la Cernobâl, din 1986, au fost afectate peste 3 milioane de persoane. Cele mai importante religii din acest stat sunt cea ortodoxă (60%) și cea catolică (15%). Deși are o economie în declin și resurse destul de modeste, țara se poate lăuda totuși cu rezervele sale de sare de potasiu, unele dintre cele mai mari din lume.

Odată cu sosirea primilor misionari adventiști, în 1924 a fost organizată la Zhoekino prima grupă de studiu biblic. În 1930, erau deja șase biserici cu 215 membri. Abia în 1990 s-a organizat Conferința Belarus, ca membră a Uniunii Baltice și parte din Diviziunea Euro-Asia.

La ultima statistică oficială, în Conferința Belarus erau 73 de biserici, 15 grupe și peste 5.000 de membri. În ultimii ani, lucrarea bisericii a fost îngreunată din cauza unei noi legi a cultelor, care impune anumite restricții în distribuirea literaturii confesionale și în organizarea grupelor. Cu toate acestea, Dumnezeu deschide noi și noi mijloace de răspândire a Evangheliei. Din 2005, biserica are o revistă pentru publicul neadventist și un institut teologic acreditat. În cadrul programului transmis prin satelit din Ucraina – Fapte 2005 –, peste 1500 de vizitatori au urmărit, în Belarus, mesajul Evangheliei, predicate de pastorul Mark Finley.

fost duși la postul de miliție, unde fiecare a trebuit să dea o declarație în scris, apoi, în prezența preotului, au fost interogați individual de către milițian.

Întrebarea de bază era: Cine te-a trimis aici? Ce cauți aici? Cu toate că au fost interogați individual, au dat același răspuns: „Domnul Isus ne-a trimis.” Acești tineri, băieți și fete, majoritatea liceeni, mi-au povestit ulterior că nu s-au speriat, s-au simțit puternici, chiar dacă vremurile au fost grele și tânărul milițian striga la ei, amenințându-i. I-a întărit conștiința faptului că au fost trimiși în misiune de către Dumnezeu lui Daniel și știa că Acesta îi va scăpa din mâna prigonitorilor.

Ce ai în mână?

Moise a văzut înaintea sa greutate și pareau de netrecut și era copleșit la gândul lucrării neobișnuite ce-i stătea înaintea. Capitolul 4 din Exod relatează șovăirea lui Moise: „Iată că n-au să mă creadă” (4,1), „nu sunt un om cu vorbirea ușoară” (4,10), „trimite pe cine vrei să trimiți” (4,13). „La început, aceste scuze izvorau din umilința și din simțământul nevredniciei, dar după ce Domnul făgăduise că va îndepărta toate dificultățile și că în cele din urmă îi va da biruință deplină, atunci orice ezitare și orice plângere cu privire la nevrednicia sa dovedeau neîncredere în Dumnezeu. Acest lucru cuprindea temerea că Dumnezeu nu este în stare să-l califice pentru marea lucrare la care El îl chemase sau că a făcut o greșală în ceea ce privește alegerea omului.” (Ellen White, *Patriarhi și Profetei*, p. 286)

Admir răbdarea lui Dumnezeu cu Moise și disponibilitatea Lui de a-i da o lecție practică, prin care să învețe încrederea în Dumnezeu.

„Ce ai în mână?” (Exod 4,2) era întrebarea lui Dumnezeu. Oare Atotștiutorul Dumnezeu nu știa ce are Moise în mână? Avea El nevoie ca Moise să-L informeze? Dimpotrivă! Prin întrebarea formulată, Dumnezeu dorea să-i vină în ajutor copilului Său speriat și derutat în fața provocării. Moise avea nevoie să realizeze că dispune de ceva. El avea în mână un toiag. O bucată de lemn fără o valoare deosebită. Lecția dată de Dumnezeu lui Moise vorbește despre ce minuni poate să facă Domnul, dacă suntem dispuși să folosim darurile și talanții noștri, conform poruncii primite.

Câteva relatări din cartea Exodului sunt o mărturie despre ce minuni a făcut Dumnezeu, ce valoare a căpătat toiagul lui Moise atunci când acesta l-a folosit, ascultând de porunca lui Dumnezeu. Toiagul lui Moise s-a transformat în șarpe și a înghițit toiagele egiptenilor (7,10-12); Moise și Aron au făcut cum le poruncise Domnul... și toate apele râului s-au prefăcut în sânge (7,19.20). În fața Mării Roșii, Moise a ascultat de porunca Domnului: „Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare. Apele s-au despicat, copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării, ca pe uscat, iar apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor” (4,16-22). La Refidim, poporul n-a găsit apă de băut și era chinuit de sete. Ascultând porunca Domnului, Moise lovește stânca din care a țâșnit apă, și poporul a fost săturat (Exod 17,5-7).

Sunt multe asemănări între istoria Israelului din vechime și experiența noastră. Astăzi, Dumnezeu are un popor ales, care își trăiește viața de credință pe un pământ străin, unde stăpânitorul întunericii răcnește ca un leu. Dumnezeu cunoaște luptele poporului Său și are pregătit un plan de salvare ce se realizează prin „Cuvântul care s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1,14).

Păstorul cel bun are oi și în alte staula, pe care vrea să le aducă în staulul Său. Pentru realizarea planului, El apelează la Moise din secolul XXI.

Cine ești tu? Accepți să fii glasul în pustia secularismului și a falsei religii? Ești sigur că Îl cunoști bine și că ai o relație personală cu Acela care te-a chemat? Ce ai în mână? Hai să ne punem la dispoziția Lui cu tot ce avem! În curând vom trece Marea Roșie și vom intra în Canaanul spiritual, promis biruitorilor. Semnalul de ieșire din Egipt s-a dat deja! ■

Szász Ernest,
președinte
Conferința
Transilvania de Nord

Aproape acasă...

GIANINA FLORICEL

Sub semnul acestei încurajări – *Aproape acasă* –, s-a desfășurat Congresul Evangheliștilor cu Literatură, la Cernica, în perioada 21-23 septembrie 2007. A fost un congres oarecum deosebit de cele anterioare. De ce? Pentru că directorul Editurii „Viață și Sănătate”, fr. Iacob Pop, s-a gândit că este nevoie ca toți cei implicați în drumul pe care-l parcurg publicațiile, de la autori până la cititori, să se cunoască și să se încurajeze unii pe alții. Aceasta cu atât mai mult cu cât unii pregătesc pământul, alții îl seamănă, alții îl udă și îl îngrijesc, iar alții seceră roadele, astfel încât cei din primele faze ale acestei lucrări rareori ajung să vadă „rodul muncii sufletului” lor și să se învieze. Așadar, pentru trei zile, s-au întâlnit la Cernica aproape 250, dintre cei 270 de angajați ai editurii și tipografiei. Cu această ocazie, cei 165 de colportori și cei 30 de angajați din librăriile și bibliotecile Sola Scriptura au avut bucuria să le împărtășească angajaților din redacție, din departamentele administrative ale editurii și din tipografie experiențe deosebite, care au fost o încurajare pentru toți cei prezenți. A fost impresionant să vezi cu câtă emoție și cu câtă bucurie povesteau experiențe, precizând locuri, date și, mai ales, nume de oameni – o dovadă în plus că fiecare carte oferită și fiecare relație stabilită cu oameni până atunci necunoscuți rămân adânc întipărite în memoria afectivă a celor care, zi de zi, îi caută pe frații lor, pentru a-i conduce la Mântuitorul, prin intermediul Cuvântului scris. Dacă vineri seara angajații din redacție și din departamentele administrative ale editurii s-au prezentat colegilor lor care lucrează în contact direct cu cititorii, sâmbătă și duminică a fost rândul colportorilor să se prezinte, pe conferințe, și să vorbească despre lucrarea din teritoriu. Seminare de sănătate prezentate în locurile cele mai neașteptate, cărți împrumutate din bibliotecile Sola Scriptura, cifre de vânzări de carte mereu în creștere, contacte stabilite în cele mai diverse clase ale societății, de la cei fără adăpost până la personalități ale vieții sociale și politice, planuri de viitor și speranțe, vieți schimbate..., dar și o încredere neclintită că suntem *aproape acasă* și că trebuie să ne grăbim să vestim

Cuvântul. Lucrul cel mai impresionant și mai surprinzător, poate, a fost prezența, în capela de la Cernica, a unora dintre cei care au fost câștigați la Hristos printr-o carte și prin mâna întinsă și inima caldă a unui colportor. Și dacă unii dintre ei deja au devenit membri ai bisericii și au ajuns, la rândul lor, colportori, înflăcărați de urgența soliei, tocmai din nordul Moldovei a venit cineva care încă nu face parte din Biserica Adventistă sau cel puțin din registrul vreunei comunități, dar care, cu mintea și cu sufletul, este un urmaș consacrat al Domnului Hristos și un misionar plin de curaj. Prezența sa acolo, precum și cuvintele sale calde și pline de încredere în revenirea lui Isus au fost o încurajare și un nou îndemn pentru toți cei care își pierd nădejdea de multe ori, crezând că o carte sau o revistă pe care au oferit-o nu va aduce niciun rod. Multă încurajare au adus și experiențele din câmpul mondial, relatate de fr. Wilmar Hirle, director adjunct al Departamentului de Publicații la Conferința Generală. Fratele Hirle a prezentat și mesajul spiritual din Sabat dimineață, precum și un seminar, în cursul zilei de duminică. Tot duminică s-au desfășurat și numeroase activități administrative, prezentându-se metode de lucru, planuri și proiecte, perspective și responsabilități. Imnul Congresului, „Sfânta speranță”, a adus cu adevărat speranță și bucurie în inimile celor prezenți, care au plecat spre case și spre câmpurile de lucru motivați și încurajați, purtând în suflet cuvintele scrise de Ellen White în cartea *Evanghelistizarea prin literatură*: „Dumnezeu a rânduit lucrarea de colportaj ca mijloc de a prezenta înaintea oamenilor lumina conținută în cărțile noastre... Toți aceia care se consacră lui Dumnezeu în lucrarea de colportaj participă la vestirea ultimei solii de avertizare către lume. Nu putem aprecia suficient această lucrare; căci dacă nu ar fi străduințele colportorului, mulți nu ar auzi niciodată avertizarea.” (p. 11)

Gianina Floricel,
redactor,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

„Adu-ți aminte de tot drumul”

GABRIEL DINCĂ

In mai multe pasaje biblice, întâlnim avertizarea din partea lui Dumnezeu: „Vezi să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău...” (Deut. 8,11). „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie...” (Deut. 8,2)

În același timp Spiritul Profetic ne spune că „nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât că vom uita cumva calea pe care ne-a condus Dumnezeu și învățăturile Lui din istoria noastră de până acum.” (*Mărturii*, vol. 9, p. 10, orig.)

Având în vedere aceste cuvinte ale Bibliei și Spiritului Profetic, credincioșii bisericilor adventiste din zona Onești au organizat un program special, pe 15 septembrie, la biserica din Slobozia, pentru a evoca și comemora 80 de ani de la începuturile adventismului din această zonă și de la înființarea primei biserici la Poiana Nucului. Această localitate a fost locul cel mai prielnic pentru acea perioadă, în care primii adventiști din zona Onești au predicat întreita solie îngerească. De-a lungul timpului, această biserică a crescut, dând naștere la alte șapte biserici. După 80 de ani de călătorie adventă, ficele comunității Poiana Nucului – Slobozia, Onești, Răcăuți, Gura Văii, Dumbrava, Temelia și Târgu Ocna – au hotărât să se întâlnească pentru a-și aminti de experiențele frumoase și uneori grele prin care Dumnezeu a călăuzit biserica Sa pe aceste meleaguri. Începând de vineri seara, cei care au sosit la această întâlnire au putut observa expoziția de fotografii care amintea, într-un fel sau altul, de scurgerea acestor ani. Era emoționant să vezi persoane în vârstă care se identificau cu fetița sau băiețelul din anumite imagini. Erau bucuși atunci când întâlneau pe cei care le fuseseră colegi la Școala de Sabat pentru copii sau se regăseau în anumite fotografii care prezentau secvențe din diferite programe ale bisericii.

În Sabat de dimineață, biserica a devenit neîncăpătoare, iar programul Școlii de Sabat a amintit de acele clipe frumoase ale cercetării Cuvântului. A urmat apoi prezentarea pastorului bisericii fr. Toader Horândău, care spunea: „Istoricul comunității Poiana Nucului s-a plămădit sub cerul plumburii între cele

Două Războaie Mondiale. În anul 1925, Toma Rusu, originar din Berești-Tazlău, se convertește la creștinismul biblic, păzind cele Zece Porunci. La scurt timp după această decizie, el se stabilește cu locuința, împreună cu soția sa, la Poiana Nucului. După mai multe ocazii de studiere a Cuvântului lui Dumnezeu, i se alătură acestei familii, rând pe rând, Ferentz Gheorghe cu tatăl său, Buturugă Maria, Catană Ștefan, Ioja Gheorghe împreună cu mama, Hurubaș Ioan, Jiga Ștefan și soția sa, Ferentz Ștefan.

În paralel, se dezvoltă un nucleu de credincioși și la Gura Văii. În jurul anului 1923, în timpul stagiului militar, Lepădatu Vasile primește credința întregitei solii îngerești, de asemenea Păduraru Vasile, fost polițist, împreună cu soția, Zamfir Cioclu și Tudose Ioan. Vestea Evangheliei ajunge și în Onești, astfel că Ferentz Părgaru și Vrânceanu Ioan se alătură Bisericii Adventiste din această zonă. La acest nucleu se adaugă mai multe persoane, printre care care amintim familiile Spiridon și Bounegru. Inaugurarea bisericii de la Poiana Nucului a avut loc în anul 1927, la care a participat și președintele de atunci al Uniunii, fr. Petre Paulini.

Cu această ocazie, unii dintre cei care erau copii la acea vreme au relatat câteva dintre amintirile lor. Fr. Titu Lepădatu spunea: „Eu sunt născut în această biserică și am primit solia adventă din copilărie. Ceea ce m-a impresionat extraordinar a fost iubirea, căldura și spiritul de unitate dintre frați. Erau o inimă și un suflet și ne gândeam la biserica apostolică, în care frații se sprijineau reciproc, cei săraci erau ajutați.

În acea perioadă, foarte multe persoane au fost impresionate de solia adventă, încât s-au alăturat Bisericii Adventiste. Preotul comunei s-a împotrivit acestei atitudini a enoriașilor, însă, ca urmare a numărului mare de persoane care iubeau solia acestei biserici, în cele din urmă, preotul a fost alungat din localitate. Ei au cerut la episcopie un preot care să nu-i mai prigonească pe oamenii care-L prezintă pe Isus. Un lucru important care îi definea pe acei oameni era că ei trăiau ceea ce spuneau. Se întâlneau seara pentru a studia Biblia și pentru a se ruga până la unu-două noaptea. În acest spirit al bisericii primare, s-a născut prima orchestră din Conferința Moldova. La data aceea, muzica și

tinerii au contribuit la convertirea multor oameni. Unele persoane catolice au fost atât de impresionate de credința adventistă, încât au spus că vor să dărâme biserica lor și să construiască Biserica Adventistă.”

După aceste mărturisiri de suflet, generația care a crescut în acea perioadă a fost invitată în fața bisericii, împreună cu copiii și tinerii care fac acum parte din generația nouă a bisericii. Au fost înălțate cuvinte de mulțumire și laudă la adresa lui Dumnezeu, și în mod simbolic cei care au reprezentat generația bisericii Poiana Nucului au predat făclia credinței noii generații din cele șapte biserici, care au preluat mesajul întregitei solii îngerești și au făgăduit solemn că îl vor duce mai departe, până la revenirea Domnului Isus. Punctul culminant al întâlnirii l-a constituit rugăciunea de consacrare și rostirea Cuvântului lui Dumnezeu de fr. Marius Munteanu, președintele Conferinței Moldova. Programul s-a încheiat cu o masă de părtășie, iar după-amiază, bucuria s-a continuat cu un serviciu divin de botez; cu acea ocazie, unii dintre fiii și fiicele acestei biserici s-au întors acasă, în biserica lui Dumnezeu. ■

pasiune pentru viață

Poziție orbitală: 1 grad vest

Satelit: Thor III

Polarizare: orizontală

Frecvență: 11 823 MHz

Simbol rate: 28.000

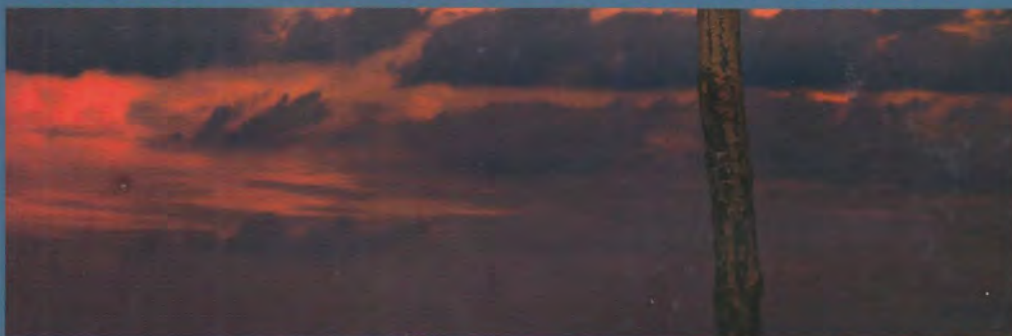
FEC: 7/8

Transmisie

- DigiTV
- Focus Sat
- Internet
- UPC - Astral digital

VREI SĂ MĂ CONVINGI

să mă fac creștin?

ADRIAN MIHALCEA

Un evreu și un creștin discutau despre credințele lor. La sfârșitul dialogului, au hotărât să-și viziteze reciproc locurile de închinare. Când au mers la sinagogă, creștinul l-a văzut pe evreu oferind zeciuiala săptămânală. Sabatul următor, au mers la biserica creștină, unde evreul a fost uluit să îl vadă pe creștin punând doar un dolar la colectă. Evreul i-a șoptit apoi creștinului la ureche: „Aproape că mă convinsesei să devin creștin.” Oferirea de zecimi și daruri este activitatea cel mai des asociată isprăvnicii, deși nu este cel mai vizibil aspect al ei. Biblia menționează frecvent isprăvnicia, dar nu se oprește doar la zecimi și daruri, ci se referă la întreaga administrare a vieții.

Patron sau manager?

Suntem ispravnici ai timpului, ai ocaziilor și relațiilor noastre. Suntem administratori ai talentelor, bunurilor și ai moștenirii noastre spirituale. Nimic din toate acestea nu ne aparține în sens absolut, ci toate ne-au fost „împrumutate” de Dumnezeu. În toată Scriptura Îl auzim pe Dumnezeu afirmând că are drepturi absolute asupra a tot ce există. Totul Îi aparține (Ps. 24,1; 50,10; Lev. 25,23). De aceea, isprăvnicia izvorăște din această înțelegere.

Multe lucruri s-ar schimba dacă ne-am obișnui să gândim că Dumnezeu este Proprietarul nostru și a tot ce avem. Însă, pentru creștini, principiul proprietății divine are o semnificație mai profundă. El este exprimat elocvent în 1 Cor. 6,20: „Căci ați fost cumpărați cu un preț.” Îi aparținem lui Dumnezeu prin creațiune, dar și prin prețul răscumpărător plătit de Isus Hristos, prin moartea Sa pe cruce. În agonia ultimelor șase ore ale celei de-a șasea zi din săptămâna patimilor, Isus a strigat: „S-a sfârșit!” (Ioan 19,30). Scriitorul evangheliei a redat strigătul folosind cuvântul „tetelestai”. Acest cuvânt a fost găsit ștampilat pe documentele de

vânzări ale vremii și însemna „plătit în întregime”. Prin sângele Lui, Isus a dus la capăt misiunea Sa de Ispravnic pus peste „Casa lui Dumnezeu” (Evrei 3,6). Sângele era valoarea supremă a Cerului, oferit de bunăvoie omului.

Cuvintele Domnului Hristos își consumaseră sensul în învățături pline de har; mâinile Sale vindecaseră și binecuvântaseră; hainele ce-l aparțineau trecuseră, prin tragere la sorti, sub „administrare” romană; mama Sa fusese dăruită unui alt fiu, ucenicului iubit. Mai rămăsese sângele, simbolul unei vieți predate, ca să ne răscumpere „din felul deșert de viețuire” (1 Petru 1,18,19).

Eden sau deșert?

Mă întreb dacă nu cumva expresia „felul deșert de viețuire” nu reprezintă, simptomatic, felul în care mulți creștini înțeleg să folosească ceea ce au și ceea ce sunt. Este atât de nebunesc să înlocuim darurile îmbelșugate oferite nouă prin creațiune (plante, apă, Sabat, familie etc.) cu viața deșertică. Ce schimb... uscat! Praf în ochi, arșiță, șerpi înfocați, sete... Și este cu atât mai primejdios a „pângări sângele legământului” (Evrei 10,29) cu „lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur” (1 Petru 1,18).

Argint și aur sau ridică-ți patul?

Nu ne mai aflăm astăzi în dificultatea lui Petru și a lui Ioan de a spune: „argint și aur n-am” (Fapte 3,6), dar nu mai avem nici puterea de a spune ologilor aflați în fața porților noastre frumoase: „Ridică-ți patul și umblă”... Dimpotrivă, argint și aur avem. Am câștigat de mult timp competiția economică cu egipteni... Nu jefuindu-i, ca în timpul Exodului (Exod 12,35,36), ci adunând, fiecare în felul său, „comori pentru el” (Luca 12,21).

Este posibil ca, din rațiuni teologice, să avem reticență față de argint și aur. De aceea, la bursa de valori a lumii, facem un schimb cu o mașină mai performantă, cu o casă care are un anumit număr de camere sau cu niște haine ale unei firme „de firmă”! Nu este nimic rău în toate aceste dovezi ale prosperității. Singura problemă este că ele nu transmit mesajul îmbogățirii „față de Dumnezeu” (Luca 12,21). Și, drept consecință, ologii lumii chemați la Cina de pe urmă continuă să admire porțile noastre frumoase, să privească fîntă la noi, dar paturile lor rămân nemișcate.

Responsabil ca pomul sau independent ca groapa?

Puține sunt gândurile care ne tulbură, însă gândul că vom da socoteală pentru acțiunile noastre ne răvășește.

Unul dintre pasajele referitoare la *responsabilitatea* pentru bunurile încredințate este parabola talanților (Luca 19,12-26). Slujitorii au primit de la stăpân aceeași măsură a binecuvântării – un pol. Prin folosirea resursei încredințate, ei au arătat o credință, o productivitate și o dedicare diferită. Dar unul nu a strâns nimic pentru Stăpânul Rege care s-a întors. De aceea a fost pedepsit. El nu a avut nimic de oferit în schimb.

El era *independent*, individualist, autonom, ba chiar împotriva legii dăruirii. Motivația „nu am, nu pot” este o barieră pusă responsabilității.

Un decan al unei facultăți de teologie îi scria pastorului unei biserici: „Sunt în pom. Ai putea tu și membrii tăi minunați să ne ajutați?” Pastorul i-a răspuns: „Sunt într-o groapă. Cum ar putea un om aflat într-o groapă să-l ajute pe unul care este în pom?” Decanul i-a replicat: „Dacă urci în copac să mă ajuti, vei ieși și tu din groapă!” Actul dăruirii implică principiul responsabilității. Când devenim responsabili față de tot ce avem sau nu avem, față de ceea ce putem și nu putem, suntem „ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care-și dă rodul la vremea lui” (Ps. 1,3). Mai mult, Dumnezeu ne scoate „din groapa pieirii, din fundul mocirlei...” (Ps. 40,2)

Timp pentru a vinde sau timp pentru a dăru?

Marchizul Lafayette, general francez care s-a alăturat americanilor în Revoluție, a primit vestea de la administratorul domeniului său din Franța că, în ciuda anului agricol sărac (1782), a reușit să adune un surplus de grâu. „Situația în care se află țara”, spunea el, „a dus la o creștere a prețului grâului, și acesta este un timp excelent pentru a vinde.” Lafayette s-a gândit la semenii săi aflați în criză și a scris administratorului său: „Nu vom vinde, pentru că acum este un timp excelent pentru a dăru.”

Egoiștii se plâng că dau prea mult, cei generoși se tem că dau prea puțin. Primii sunt critici față de proiectele bisericii, ceilalți suferă că biserica are proiecte puține. Cine este de vină?

Aflați în căutarea unui răspuns, un personaj comic a spus la un moment dat: „Am găsit dușmanul. Noi suntem acela!”

Datorie sau dragoste?

Unii membri ai bisericii afirmă că în comunități se vorbește prea mult despre bani și că biserica suferă de „sindromul colectei”. Acest lucru este adevărat doar în sensul că banii reprezintă cea mai bună imagine a resurselor cu care susținem lucrarea Evangheliei. Dacă vorbim despre ei ca datorie înseamnă că standardul isprăvniceii înseamnă să fi „la zi” cu plata obligațiilor. Este isprăvnicia *achitarea „facturii de întreținere” a bisericii?* Pentru răspuns, am putea să-l întrebăm pe un coleg de-al meu dintr-o altă denominațiune. Pastorul Rowe Holcomb era într-o biserică de țară cu un singur serviciu divin și tocmai se strângea colecta. Ochii pastorului s-au oprit asupra uneia dintre farfuriile ce păreau făcute dintr-un material plastic ce avusese înainte altă întrebuințare. În cele din urmă, a avut curiozitatea să „cerceteze” una îndeaproape. Colecta fusese strânsă, însă farfuria era goală. Avea o gaură în mijloc. Deodată, Holcomb a realizat că „farfuria” era de fapt un disc vechi de patefon, ale cărui margini au fost îndoite prin încălzire. Încă mai avea eticheta pe care se putea citi titlul melodiei ce fusese înregistrată pe el: „De ce nu mă mai iubești ca altădată?”

Creștin sau aproape creștin?

Isprăvnicia bunurilor, talentelor și timpului este o măsură a dragostei. În primul rând, ea ne reamintește de Stăpânul nostru generos și ne scutește de zecile de ani ai vieții în deșert. În al doilea rând, ne ajută pe noi, ologii care „șchiopătăm de ambele picioare”, să-i mutăm, în numele lui Isus Hristos, pe „cerșetorii” lumii din fața porților frumoase în „Împărăția Fiului dragostei Lui”. În al treilea rând, ne învață că timpul de criză în care se află lumea este un timp excelent pentru a dăru. Și, nu în ultimul rând, isprăvnicia face să răsune în noi ecoul iubirii Tatălui care, împreună cu Isus Hristos, ne-a dat „toate lucrurile”.

Suntem convinși sau aproape convinși?

Adrian Mihalcea,
director Liceul
Adventist „Ștefan
Demetrescu”

REFACEREA ALTARULUI

Ilie a zis atunci întregului popor: „Apropiati-vă de mine!” Tot poporul s-a apropiat de el. Și Ilie a dres altarul Domnului, care fusese sfărâmat. (1 Împ. 18,30)

EMILIAN NICULESCU

In strategia Bisericii Adventiste din România, elaborată la începutul mandatului 2005-2009, primul trimestru al anului 2008 are în atenție în mod deosebit familia. Realitatea obiectivă atât de complexă a familiei, cu un rol atât de semnificativ pentru individ, biserică și societate aproape că nu necesită nici argumentări, nici explicații, ci se impune de la sine. Asaltul neconținut la care este expusă din afară familia și, din păcate, unele tensiuni interioare periclitează această fortăreață întemeiată de la început de Dumnezeu, încă de la creațiune. De aceea, întărirea legăturilor între membrii familiei, conștientizarea rolurilor diferite, dar complementare, îndeplinirea conștiințioasă și cât mai „profesională” a responsabilităților, stimularea vieții spirituale sunt acele capotole mari și mereu actuale în cadrul familiei. Dacă sunt cunoscute și dezvoltate continuu, se vor răsfrânge cu beneficii uriașe atât în această existență pământească, vremelnică, dar mai ales în veșnicie. Legăturile orizontale cu oamenii, cu societatea, deși sunt atât de importante și inevitabile, însă fără o legătură reală cu Dumnezeu, reduc universul existenței noastre la o lume bidimensională. În această lume nu mai există un „Sus”, ci este un loc al materialității care, deși are avantajul concretului, al palpabilului, are însă marele dezavantaj că ceea ce vedem și pipăim nu ne mai satisface, ba mai mult, ne produce dureri și ne aduce față în față cu crize uriașe în fața cărora ne simțim neputincioși. Va fi o lume doar a lui „eu și tu”, din care lipsește marele „El”, vârful triunghiului (triunghiul este singura formă geometrică în care se asigură stabilitatea și rezistența).

Medicul și poetul Vasile Voiculescu a mărturisit că doar credința în Dumnezeu i-a adăugat o nouă dimensiune vieții, înălțându-se asemenea unui catarg spre cer. Pe un asemenea

catarg poți întinde pânzele albe ale credinței și, indiferent de unde ar bate vânturile, ele te vor ajuta să înaintezi spre țintă. Am întrebat odată pe un ofițer de marină dacă, pentru un vas cu pânze, bătaia vântului din direcția opusă direcției de mers ar fi o piedică pentru înaintarea vasului. Răspunsul său a fost un categoric „Nu!” Chiar dacă vântul bate din direcția opusă, un marinar experimentat va ști să poziționeze pânzele în așa fel, încât va înainta în direcția dorită, deoarece va folosi metoda înaintării în zigzag. El a spus că singura piedică ar fi dacă vântul nu ar bate deloc. De aceea, fără legătura spirituală cu Dumnezeu suntem aplatizați, și în final, viața nu va mai fi decât o alergare mai lungă sau mai scurtă de la leagăn până la mormânt. Este tocmai ceea ce Biblia numește „goană după vânt”.

Când studiezi istoria științelor, rămâi uimit de cunoștințele astronomice ale anticilor. Fără instrumente adecvate, privind cerul doar cu ochiul liber, ei îl cunoșteau totuși. Au dat nume planetelor și stelelor. Au creat linii imaginare, fixând oarecum pentru totdeauna formele constelațiilor. Însă pentru ei această preocupare nu era doar un hobby, ci o necesitate absolută. Pentru a călători atât pe mare, cât și pe uscat, aveau nevoie să cunoască cerul. Doar privind în sus au găsit repere stabile după care să se ghideze, au găsit Steaua Polară, un punct fix, care i-a ajutat să se orienteze, să străbată distanțe uriașe, pe apă și pe uscat. Vrând sau nevrând, ei erau dependenți de cer.

Secularismul și materialismul tot mai dominante ale zilelor noastre afectează tocmai această legătură pe verticală – legătura noastră cu Dumnezeu. Mai întâi încearcă să ne ocupe toate orele și minutele, pentru a nu avea timp pentru Cer. Ne oferă sclipirea banilor, plăceri de o clipă, dar întrerupe legătura noastră cu Sursa adevărată a valorilor, a puterii spirituale atât de importante. Apoi, încearcă să golească Cerul de semnificația

biblică, rămânându-i doar cea de boltă albastră, un cer „gol”, fără Dumnezeu, fără îngeri, fără Sanctuar, fără mântuire. Un asemenea cer atrage pe prea puțini oameni. În felul acesta reușește să ne desprindă de cer, cu promisiunea amăgitoare a eliberării de temeri „mistice”, dar ne lasă singuri, pentru ca apoi să ne asalteze cu o întreagă gamă de temeri, cum ar fi teama de ziua de mâine, teama de epuizare a resurselor, teama de singurătate, de moarte etc. Dar, și astăzi, ca și pe vremea lui Avraam sau Moise, este valabil adevărul: pentru a trăi, noi trebuie să cunoaștem Cerul, iar valorile acestuia să devină pentru noi adevăratele repere. Acceptat sau nu, Cerul rămâne același, căminul nostru ceresc, sediul guvernării unui Dumnezeu care ne iubește și care ne așteaptă să ne întoarcem acasă. Un proverb african spune: „Nu poți ascunde Soarele decât pentru tine însuși, închizând ochii sau punându-ți mâna la ochi.”

Tocmai de aceea, la început de an, Departamentul Viața de Familie pune accent pe nevoia legăturii noastre, ca individ și ca familie, cu Dumnezeu și dorim să începem cu ceea ce în familia adventă se numește „altarul familial”, devoțiunea familială de dimineață și seară.

De-a lungul drumului, poporul lui Dumnezeu și-a marcat călătoria multimilenară prin văile durerilor și lacrimilor, durând altare. Altarele au fost acele sfinte popasuri ale credinței, rugăciunii și consacrării. Credincioșii acelor vremuri marcau momentele importante ale vieții lor, ridicând altare din pietre sau pământ. Pietrele

și pământul reprezintă elementul uman. Despre Ilie stă scris: „A luat douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov”(1 Împ. 18,31). „Ridicarea” altarelor reprezenta, în realitate, coborârea lui Dumnezeu printre noi și ilustra, într-un tablou atât de viu și mișcător, pogorârea Fiului lui Dumnezeu la cote nebănuite ale umilinței și ale durerii, și în final, rolul Său de Miel al lui Dumnezeu, dispus să poarte păcatele lumii și să plătească prețul răscumpărării prin moartea Sa ispășitoare.

Capitole mari ale istorie mântuirii sunt de asemenea marcate de zidirea sau refacerea altarului. După căderea în păcat a primilor părinți, istoria omenirii, conform raportului biblic, redă momentul închinării lui Cain și Abel în preajma altarului. Primul lucru pe care l-a făcut Noe la ieșirea din corabie a fost zidirea unui altar pe care a adus jertfe de recunoștință: „Noe a zidit un altar

Altarele au fost acele sfinte popasuri ale credinței, rugăciunii și consacrării.

Credincioșii acelor vremuri marcau momentele importante ale vieții lor ridicând altare din pietre sau pământ.

Domnului, a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate și a adus arderi de tot pe altar”(Gen. 8,20). Viața lui Avraam este punctată de asemenea momente de închinare, în care familia lui se strângea în jurul altarului. Un moment crucial în marea reparațiune a lui Ilie a fost dregerea altarului lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură îl prezintă pe Ilie nu doar ca un model al reparațiunii unei națiuni și a bisericii, ci și ca un reformator al familiei: „Iată, voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni Ziua Domnului, ziua cea mare și înfricoșată. El va întoarce inimile părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blesteme”(Maleahi 4, 5.6). Reforma lui a început cu dregerea altarului în jurul căruia a strâns pe poporul Israel, iar demonstrația sa convingătoare a fost tocmai argumentul puterii rugăciunii, vizibilă prin consumarea miraculoasă a jertfei și altarului, iar mai târziu, prin revărsarea ploii, ca urmare a rugăciunii. Spiritul Profetic subliniază de fiecare dată rolul rugăciunii, folosind simbolul „respirației sufletului”. Nici într-un mediu absolut pur nu puteam trăi fără să respirăm, cu atât mai mult într-o atmosferă poluată de păcat. Este interesant de observat că atunci când leul atacă antilope, zebre sau bivoli, de regulă le atacă în două puncte: mușcă botul sau beregata animalului, pentru a-i împiedica respirația, sau îi rupe coloana vertebrală. Aceeași tactică o folosește cu atâta succes Satana, pe care Biblia îl compară cu un leu care rage și caută să înghită chiar și pe cei aleși. Întreruperea comunicării cu Cerul, prin rugăciune și studiu, sau pierderea verticalității, prin compromis și păcate, au fost strategii prin care Satana a reușit să doboare uneori personalități de seamă ale bisericii.

Fie ca dimineața și seara, familia adventă să se strângă pentru închinare, asemenea pietrelor de altar, și Cerul va așeza peste noi meritele și iertarea lui Isus, încât nu va mai rămâne nimic din „pământul” firescului, nici din „pietrele” sure ale reticenței, ci vom fi îmbrăcați și transformați zilnic, pentru a fi asemenea lui Isus Hristos. ■

*Emilian Niculescu,
secretar
Uniunea Română*

Adventiști în sărbătoare

MARIUS CREȚA

Muzica a răsunat din nou, spre bucuria celor din jurul nostru. Sibiu, burg cu tradiție muzicală, a găzduit, pe data de 23 septembrie 2007, centenarul corurilor reunite ale bisericii noastre. Momentul istoric al proclamării Evangheliei prin cânt a avut loc în Piața Mare a orașului, începând cu ora 13, pe un timp frumos, dăruit de Bunul Dumnezeu, și într-o atmosferă prietenească.

Este o zi care va rămâne în istoria adventismului din România și în amintirea veșnică a celor care au trăit acest eveniment, pentru că într-un loc, de altfel bântuit de rockeri, de influențe nefaste și cu multă distracție trecătoare, s-a înălțat spre cer, din glasul și inima a peste 900 de coriști, însoțiți de orchestra

de alămuri din Târgu-Mureș, un gând unitar: „Spre slava Ta uniți!”

Obținerea acordului municipalității pentru organizarea centenarului din Sibiu nu a fost lipsită de dificultăți. Rugăciunea și încrederea în planurile lui Dumnezeu au fost armele noastre

principale. Mai întâi, oficialitățile ne-au spus că data de 1 iulie e rezervată pentru concertul nostru. Ne-am bucurat, am plănuit și am anunțat în lung și în lat ca adventismul să-și dea întâlnire la Sibiu. Mare ne-a fost surprinderea când, cu o săptămână înainte, ni s-a transmis că nu se mai poate susține concertul la data stabilită. Stupoare și înfrustare... De ce prezentare de modă, în defavoarea centenarului? Doamne, Tu pe toate le cunoști, a fost în final concluzia noastră...

Dumnezeu avea să ne dăruiască o altă zi, care să nu fie perturbată nici de caniculă, și nici de alte evenimente mai mult sau mai puțin culturale.

Duminică de dimineață, ne uitam spre cer și nu vedeam nici măcar o palmă de nor și I-am spus Tatălui nostru un sincer „mulțumesc”. Gradenul era

pregătit și comunica sibienilor și turiștilor că își așteaptă coriștii. Persoanele-ghid erau la datorie.

Comunicăm prin telefon și așteptăm să sosească primii coriști. După ora 10,30, sosesc primii coriști, care au călătorit tocmai de la Suceava. Apoi, nenumărate grupuri de tineri și adulți din toată țara, de la Constanța până la Arad și de la Iași până la Craiova, călăuziți de tineri sibieni, se îndreaptă vioi spre locul de primă întâlnire și de organizare. Piața Mică a orașului devine într-adevăr mică atunci când soprane, altiste, bași și tenori se așază în coloane, își verifică pentru ultima dată partiturile și așteaptă ceasul de început. Pe chipul lor se citește dorința și bucuria de a-L slăvi pe Dumnezeu prin cântare.

Trecătorii întrebă plini de uimire: „Ce se întâmplă aici?” Li se răspunde cu zâmbetul pe față că în Sibiu va începe un concert unic. Oamenii sunt mulțumiți de răspuns și așteaptă...

Între timp, așteptăm și noi ca Domnul să intervină iarăși. Vrajmașul era hotărât să ne fure sărbătoarea. „Nu este curent”, comunică echipa tehnică, cu doar 10 minute înainte de începerea concertului. În Piața Mare, fanfara deja începe să se facă auzită. Într-un final, oamenii responsabili au sosit, și problema s-a remediat. Totuși, Dumnezeu ne-a dovedit în mod evident că este

neîndoienic mai puternic.

În mod impresionant, ca o oștire gata de luptă, corurile reunite ale adventismului se așază în ordine pe scenă și în zona special delimitată. Sunetele de orgă dau semnalul unui așteptat început. Dirijorii sunt pregătiți, iar prima piesă, „Spre slava Ta uniți”, versurile semnate de Florin Lăiu, pe melodia marelui George Enescu, stârnește primele reacții și emoții. Apoi, fr. Lucian Cristescu rostește un cuvânt de bun venit, amintind că adventiștii au venit la Sibiu, în Capitala Culturală a Europei, pentru că iubesc muzica și pe Dătătorul ei, Dumnezeu nostru. Rugăciunea nu avea cum să lipsească. Spusă în trei limbi – română, maghiară și germană –, rugăciunea domnească „Tatăl nostru” învăluie într-o atmosferă solemnă pe toți participanții. Corul participă și el. Frumoasa piesă „Tatăl nostru” a marcat un moment de pietate creștină.

M-am retras puțin. Doream să aud și să văd totul, detașat de orice grijă organizatorică. Observ, din senin, lângă mine un domn. Spunea doar atât: „Impresionant! Impresionant!” Apoi a adăugat: „Locuiesc aici, în Piața Mare, am văzut multe evenimente anul acesta, dar acesta e unic. Felicitări.” Tatăl nostru era proslăvit prin cântare. Mesajul advent, de la închinarea pe care i-o aducem lui Dumnezeu și până la dorința de a merge

înainte ca niște învingători, a bucurat inimi, a ajuns în casele oamenilor, a fost evidențiat în presa locală și a întărit credința și nădejdea celor prezenți la eveniment. Am observat membrii adventiști înlăcrimați, care spuneau că acum 20-30 de ani nu visau ca într-o piață publică să audă cântări dragi sufletului lor.

Am întâlnit oameni care au spus că au fost încântați de frumusețea muzicii. Unul dintre ei mărturisea că n-a putut să nu filmeze evenimentul pentru el și pentru familia lui. Și că, plecând spre casă, a înțeles că se poate ca centrul orașului să fie învăluit și într-o atmosferă cerească.

Pe această cale, mulțumim tuturor coriștilor, dirijorilor, membrilor orchestrei de alămuri, celor implicați în organizare, pentru dăruirea de care au dat dovadă. Și, nu în ultimul rând, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru această fericită pregustare a momentului când, alături de îngerii, vom cânta spre slava Sa veșnică.

Până atunci, când ne vom întâlni cu realitatea, să nu uităm un singur gând: Se poate! ■

*Marius Creța,
pastor asistent,
Conferința
Transilvania de Sud*

MISIUNE

sau...

(E)MISIUNE

GEORGE UBA

Nu se poate să nu fi auzit măcar o dată de la amvoanele bisericilor noastre un apel care să te fi confruntat vijelios și ultimativ, asemănător celui pe care vi-l prezintă (puțin exagerat), spre reacție și atitudine: „Suntem în pragul celui mai grandios eveniment al lumii: Revenirea Mântuitorului. Nu este niciun Sabat în care să nu amintim despre fericita noastră nădejde. Și noi încă mai stăm cu ochii pironiți spre glodul acestei lumi, în căutarea unei izbăviri pământești. Pe primul loc am așezat interesul personal. Nu ne mai spune nimic durerea de lângă noi, sărăcia și singurătatea altora; nu credem că este problema noastră să știm ce și cum bea și mănâncă cei care sunt înșelați de produsele rafinate ale acestei planete; nu socotim că este treaba noastră să știm ce gândesc cei din proximitatea casei noastre, cum se înțeleg în familie și ce drum aleg copiii lor; desperați, deprimați și fără direcție, vecinii și colegii noștri de serviciu trec pe lângă noi, cei care am primit Vestea cea Bună, fără să cunoască bucuria mântuirii pe care noi o cântăm în fiecare Sabat și la întâlnirile noastre de rugăciune. Este cinstit? Credem că doar noi putem pricepe acest mesaj atât de profund și complex și parcă ne este teamă să-l trecem dincolo de gardul bisericii, ca nu cumva să-l diluăm și să-l compromitem? Suntem maeștri în a suspenda Adevărul, ca nimeni să nu ajungă la El. Și ei mor în fiecare zi prin sinucidere, iar tu, frate și soră, și voi, tineri de la balcon, care mestecați gumă, îi priviți cu un regret formal cum cad și se răsucesc spre mormânt. Și treceți grăbiți pe lângă ei spre Ierihonul problemelor voastre urgente, în pașii preotului și ai levitului, care dau din cap, semnalând statistic o nouă degradare socială și morală. Dacă în ceasul acesta nu vă treziți la misiunea salvării celor pierduți, puțin mai târziu veți cădea sigur în pierdere veșnică. Și vă întreb ce rost are să predicăm revenirea salvatoare a Mântuitorului, dacă nu coboară Cuvântul vieții în mărturisirea practică a vieții de creștin? Care este sensul și care sunt roadele rugăciunii, dacă ne rugăm doar pentru noi? Ce conținut și ce valoare are mărturisirea noastră, dacă nu aducem măcar un suflet la credință? Plecați-vă capul și intrați acum în sufletul vostru și luați o decizie. Va fi pentru moarte sau pentru viață. Nu există cale de mijloc.”

Test sau atest de... neputință

Nu credeți că bisericile noastre au nevoie de o asemenea trezire prin aceste apeluri pătrunzătoare și zguduitoare? Nu-i așa că un astfel de apel va produce o redesteptare plină de entuziasm și va însufleți lucrarea de misiune pentru cei nemântuiți? „Important este să ridicăm biserica la lucru în ogorul Evangheliei!”, se aude îndemnul.

Sună destul de atractiv, iar furtuna de sentimente de vinovăție scoase la lumina conștiinței pare să fie un rezultat al Duhului Sfânt. Cu siguranță că vor fi reacții sigure de angajament. Dar este chiar modelul pe care L-a folosit Mântuitorul pentru a determina sufletele reținute și zăbavnice la misiune să pornească în sunetele unei asemenea trâmbițe de trezire? Fără să judecăm intențiile celor care dojenesc biserica pentru lipsa apetitului misionar (aici m-am regăsit în prima linie), nu cumva aceste accente patetice de chemare la misiune reclamă mai mult o atmosferă de... emisiune religioasă care trebuie să reușească și să pună problema cât mai presant și emoționant? Ce „constrângere” și ce metode „dramatice” va trebui să inițieze biserica, prin conducătorii ei, pentru a ridica marea armată de frați, surori și tineri la o adevărată și redutabilă misiune a salvării celor nemântuiți? Cu cât serviciile divine devin mai ofensiv-moralizatoare pe terenul chemării la misiune, se va crea o determinare a zelului și a practicii creștine? Isus ce zice?

Dacă vestesc Evanghelia nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia. (1 Cor. 9,16)

Simplu: „Duceți-vă...!”

Se observă un fenomen interesant pe versantul misionar al bisericii: harnicii pescari de oameni, dar puțini, devin motiv de laudă pentru biserică, socotind activitatea lor plină de râvnă ca substitut pentru cei care „nu au darul misionar”. Criza de lucrători în via Stăpânului este o temă de primă pagină pe agenda oricărui comitet al bisericii locale, iar argumentele motivaționale cu care vin uneori liderii bisericii în fața membrilor devin apăsătoare și sufocante, creând deseori o psihologie inversă sau o rămânere tacită pe pozițiile immobilismului. Ce se întâmplă?

S-a creat o concepție stranie despre misiune, care presupune că doar cei care știu să vorbească bine despre Domnul sunt destinați activității misionare. Celelalte daruri, rămânând în umbră, au fost socotite doar adjuvante neesențiale, așa cum este sacăzul pentru arcuș.

Accentul pus pe moralizarea, identificarea și sancționarea celor neimplicați și pe sublinierea consecințelor letale în dreptul celor neroditori determină un complex al neputinței, în loc să revitalizeze viața de mărturisire. Cum se întâmplă? Accentul este pus mai mult pe ceea ce nu face membrul bisericii, decât pe ceea ce ar trebui să facă.

Nu veți găsi niciunde în Noul Testament vreun capitol în care Isus ține o predică de învinovățire sau de dojană sfântă pentru a-și copleși ucenicii cu responsabilitatea misiunii. El doar identifică bine obiectivul de atins (bolnavi, deprimăți, abuzați, săraci, dependenți de vicii, cazuri de criză familială), îi dă puterea Duhului Sfânt (Luca 9) și îl trimite în misiune. Isus nu-l îmbracă în rușine pe Petru atunci când acesta alunecă în mare pentru că s-a încrezut în sine, după cum nici nu-l discreditează atunci când impetuosul

ucenic Îl trădează. Ba mai mult, Își exprimă încrederea în el dându-i însărcinarea păstoririi celor trei categorii de vârstă. Nicio nuanță de manipulare nu este încercată și nicio presiune sub amenințare nu se exercită pentru a obține un rezultat plănuit. El le-a spus simplu ucenicilor: „Duceți-vă și faceți ucenici...” El nu a descoperit slăbiciunile acestora, punându-le la o „expoeg” spre a obține o schimbare dramatică. El a afirmat ferm principiile Împărăției, le-a trăit exemplar, și apoi le-a cerut celor din apropierea Lui să-L urmeze. Între predicare și acțiune nu era loc de lamentare. În schimb, instruirea ucenicilor și practicarea credinței erau prioritățile Mântuitorului. Nici măcar atunci când cei de lângă El făceau gafe de răsunet în a-și trăi credința, Isus nu întreba „de ce?” Și nu-i chema să Îi dea socoteală pentru erorile de ascultare și de relație. Descoperirea continuă a iubirii Lui și afirmarea vieții Lui neprihănite îi confrunta la fiecare pas, fără a-i constrânge prin forță sau prin proiectarea luminii orbitoare a legii nemiloase.

Pentru ei, a merge pe urmele lui Isus în lucrarea de misiune a binelui creșterea era o delectare, și nicidecum un impozit pe credințioșii sau pe binecuvântările pe care le primeau. Puțin mai departe de El, dar totuși destul de aproape pentru a critica, pentru a-și exprima invidia și ura, fariseii s-au înțepenit în eternele întrebări: „de ce așa?”, „cu ce putere faci minunile?”, în loc să întrebe: „cum să fac?”, „cu ce și cu cine trebuie să fac lucrările lui Dumnezeu?” Erau maeștri în a face „emisuni” religioase care stărneau interesul, și deopotrivă... eșecul lor misionar.

O mostră posibilă

Un pastor convins de urgența misiunii mi-a expus la birou un proiect de salvare a unui urgisit de soartă, cum spune vorba populară. Locuia sub folie în plină iarnă, iar șansele de a mai supraviețui până la

strigătul mugurilor de primăvară erau minime. „Nu ați dori să ne ajutați cu o sumă de bani de la conferință, pentru a-i ridica o casuță modestă acestui amărât?”, mă provocă colegul meu, răscolit de milă. M-a privit ca pe un răspuns mare și favorabil și a așteptat. Răspunsul a fost scurt: „Nu!” În schimb, dezamăgirea lui a fost mare. „Nu vă pasă de el?”, m-a întrebat. „Biserica nu are nimic de spus?”, „Care este rolul dumnevoastră și care vă e misiunea, de nu aveți niciun proiect de salvare?”, m-a întrebat amărât colegul meu, în plin avânt de moralizare. „Rolul meu este să-ți spun că trebuie să prezinți districtului tău acest caz. Fotografiază pe eroul acestui necaz și condițiile în care trăiește și proiectează această viață pe pereții bisericilor. Nu spune prea multe cuvinte și nu-i dojeni pentru reacțiile lor posibile de reținere. Doar prezintă bisericilor tale, prin contrast, felul în care trăiește el și în care trăim noi, cei binecuvântați. Amintește-le ce făcea Isus în astfel de cazuri. Fă să răsune cuvintele Scripturii despre milă, jertfă și misiune. Și apoi întreabă scurt: 'Cu ce puteți ajuta pe acest sărman?' Din acest moment deschid lista bucuriei voastre de a sluji și a bucuriei lui de a primi căldura iubirii lui Dumnezeu.” Și a făcut așa. Membrii plângeau când li se prezenta spectacolul trist al vieții celui vitregit. Fiecare a venit cu ceva pentru a folosi viitoarei case. Și în câteva luni, oamenii din sat au văzut o casuță lucrată numai din iubirea și mila celor răscoliti de nevoia unui om. Dacă nu credeți în reușita acestui model, faceți o probă! □

*George Uba, director
Departamentul
Școala de Sabat/
Lucrare personală,
Uniunea Română*

DANIEL NAE

Fiecare început de an creează o atmosferă specială, în care simțim nevoia unui nou angajament, nu este așa? Nu simți și tu acel îndemn sfânt, acea dorință fierbinte de a mai încerca o dată? Știi, ai fost dezamăgit de prea multe ori! Chiar dacă ai fost sincer, toate acele declarații solemne sau juruințe patetice au fost în zadar. Ai constatat, iar și iar, că ai împletit doar „funii de nisip” (Ellen White, *Calea către Hristos*, p. 48). Parcă nu mai crezi că este totuși posibil.

Te-ai săturat de fățărnicie, de evlavie de ocazie, nu mai vrei să fii un sfânt chinuit sau, și mai rău, unul nesuferit! Ești sătul de tine însuși, dorești un nou început, nu din acela de câteva zile, după care iarăși o iei de la capăt! Ca bietul Sisif!

Și totuși, pentru că undeva, în colțul sufletului, poate chircită de frig, speranța nu a murit, ridici ușor sprânceana și întrebi: „Chiar crezi că este posibil? Știi, nu mai vreau un alt program! Am încercat atâtea! Nu vreau să mai aud un alt îndemn la virtute! Nu m-a ajutat niciunul!”

Piatra din capul unghiului

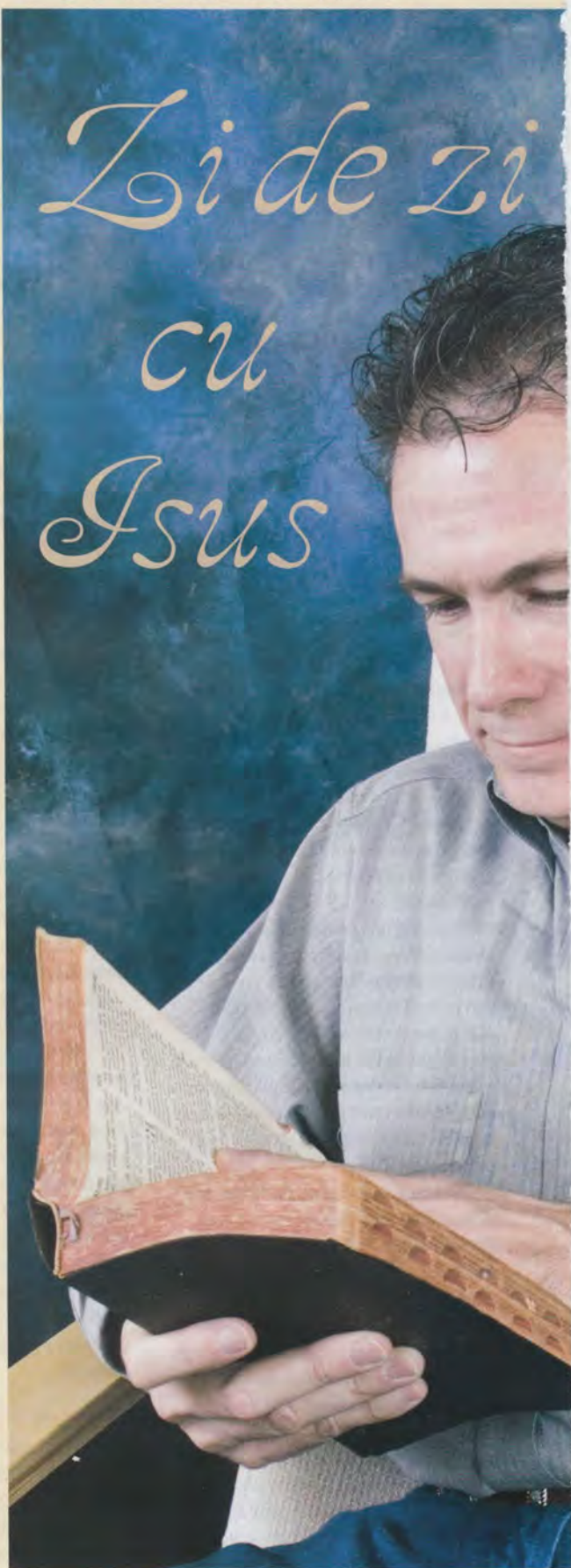
Stai liniștit. Ceea ce doresc să-ți spun este un secret care-ți poate schimba viața pentru totdeauna, chiar dacă la prima vedere pare banal, atât de banal, încât am trecut efectiv pe lângă el de sute de ori, ca meșterii din timpul lui Solomon, care nu pricepeau ce este cu piatra aceea de care se loveau zi de zi. Până când au descoperit că este „piatra din capul unghiului”!

În Matei, capitolul 6, versetul 34, evanghelistul spune: „Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși.” Spune-mi, te rog, ce adevăr revoluționar conține acest text? Să nu ne îngrijorăm? Este adevărat, reiese atât din text, cât și din context! Dar în această frântură de Scriptură se găsește un adevăr mai adânc, care constituie temelia acelei încrederi de copil în purtarea de grijă a Tatălui ceresc. Este acel secret de care vorbeam, care ne poate schimba viața. Citind încă un verset, vom avea astfel un cuvânt sprijinit pe mărturia a cel puțin „doi martori” (Matei 18,16). În Psalmul 68, versetul 19 ni se spune: „Bindecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara...” Textul nu spune că Dumnezeu ne poartă povara săptămânal, lunar sau anual! Înțelegeți acum care este problema noastră? Ne luăm angajamente *anuale* și, în felul acesta, ne încărcăm cu o povară care ne zdrobește, pe care cei mai tari dintre noi o pot duce doar câțiva pași. De aici dezamăgirea, frustrarea, simțământul că sfințirea nu este pentru noi, ci poate, cine știe, pentru niște campioni...

Al treilea martor

S-a aprins o lumină în sufletul tău? Sau mai luăm un martor? De data aceasta, să cităm pe cineva care, chiar dacă este profet necanonic (nu este inclus în Scripturi), este deplin inspirat și are deplină autoritate din partea Celui care l-a ales purtătorul Său de cuvânt pentru generația sfârșitului: „Numai o zi este a noastră, și în timpul acestei zile trebuie să trăim pentru Domnul...” (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 102); „Dumnezeu ne cere să trăim doar câte o zi. Nu trebuie să iei în calcul o săptămână sau o lună” (RH, 14 aprilie 1904); „Aduceți-vă aminte fără încetare că nu aveți de trăit mai mult de o singură zi, o dată; că Dumnezeu vă pune la dispoziție doar câte o singură zi...” (Ellen White, *Solii pentru*

*Zi de zi
cu
Isus*

Tineret, p. 46); „Nouă nu ne este cerut să trăim decât câte o singură zi. Acela care ne oferă putere pentru ziua de azi ne va da putere și mâine” (*Semnele timpului*, 5 noiembrie 1902); „Ce mulțumită sunt” – declara Ellen White – „că avem de trăit câte o singură zi. O singură zi să ne păstrăm sufletele curate, o zi să veghem, o zi să progresăm în viața spirituală, și astfel zilele noastre să fie roditoare, zile prețioase pentru noi!” (*Scrisoarea* 81, 19 ianuarie 1887)

Îți mărturisesc că sunt entuziasmat! În sfârșit, un adevăr simplu, dar profund! Cum de mi-a scăpat până acum? Cum de am trecut atâtea zile pe lângă el? Și ce ușor de aplicat! Îți amintești de acea zi frumoasă, petrecută cu Domnul? O zi de consacrare sau de slujire, sau ambele laolaltă? Simțim și acum bucuria, plăcerea acelei zile, nu-i așa? Și atunci de ce să nu multiplicăm acea experiență? O zi, încă una și încă una. Nu este mult mai ușor decât să ne luăm niște angajamente pe care știm dinainte că nu le putem împlini? Dacă primim darul unei singure zile, viața de credință nu ni se va mai părea un drum lung și obositor, căruia nu-i vedem capătul, biruința – o performanță inaccesibilă, sfințirea – un munte care ne copleșește cu înălțimea sa... Căci fiecare dintre noi poate trăi măcar o zi cu Isus! Evident, și aceasta tot prin putera Lui. Și apoi încă una, încă una... Așa a trăit Enoh, timp de trei sute de ani! Mai mult de o sută de mii de zile! Chiar dacă ai spera să trăiești o sută de ani de acum înainte, tot nu ar fi decât a treia parte din viața de evlavie, *continuă*, a acestui bărbat al credinței, un personaj tipologic, care L-a reprezentat pe Mântuitorul, dar reprezintă și pe toți aceia care vor fi luați la cer, la revenirea Domnului Isus, pentru că ei vor fi „umblat cu Dumnezeu” (Gen. 5,24). Și vreau să-ți mai spun ceva: există mulți Enohi contemporani! (Ellen White, *Solii pentru tineret*, p. 101)

Care sunt implicațiile?

Care sunt implicațiile teologice și practice ale acestui adevăr simplu, dar revoluționar, că Dumnezeu ne oferă doar câte o zi de trăit? În primul rând, va dispărea îngrijorarea zilei de mâine (Matei 6,34). În al doilea rând, va apărea conștiința vremelnicei noastre (Ps. 90,9.12). În al treilea rând, se va naște dorința de a multiplica experiența biruinței și de a trăi cu simțământul și convingerea iertării

păcatelor: „Trăiește zi de zi pentru Hristos. Caută să fi biruitor doar pentru această singură zi. Mărturisește-ți păcatele astăzi. Ai făgăduința iertării” (*Review and Herald*, 15 mai 1913). Cineva a zis: „Spune-mi cum trăiești o singură zi, ca să-ți spun cum îți vei petrece veșnicia!”

Tu cum îți trăiești zilele? Îți sunt încă acestea banale, triste sau sterpe? Nu-ți vine încă să crezi că este posibil și pentru tine ca fiecare zi să se umple de prezența lui Dumnezeu? Consideri că vremurile sunt prea ticăloase, iar tu prea slab? Enoh, Iosif, Elisei, Daniel, Ioan, Pavel nu au trăit în vremuri mai bune și nu au avut acces la o putere care să nu ne fie pusă la dispoziție și nouă. Și atunci care a fost secretul lor?

La răscruce

Da, este o taină, chiar mai mare decât secretul „unei singure zile”, care, în sine, nu constituie decât cadrul unei experiențe care-ți va schimba cu siguranță viața. Enoh și ceilalți au ajuns la un moment dat să se îndrăgostească de Dumnezeu și, din clipa aceea, au dorit atât de intens prezența Sa iubitoare, încât ar fi preferat mai degrabă să moară, decât să trăiască o singură zi fără El. „Dumnezeu este dragoste”, ne spune un gând inspirat. „Mai bine să nu trăiești, decât să fi lipsit zi de zi de dragostea pe care Hristos a descoperit-o în caracterul Său și pe care o împărtășește copiilor Săi.” (*Gospel Herald*, 1 iulie 1898)

Adu-ți aminte cum ți-a bătut inima când ai văzut prima dată ființa pe care o iubești, cum i-ai sorbit cu înfrigurare privirile și vorbele, cum ai inventat pretexte pentru a fi în preajma ei, cum ai compus poezii sau proză, deși nu ți-a spus nimeni înainte că ești un artist, ce daruri i-ai pregătit, ce distanțe ai parcurs pentru a te întâlni cu ea și cum, într-o bună zi, ți-ai dat seama că nu mai poți trăi fără ea! Și cât de mult te doare lipsa ei, când împrejurările o impun...

Când iubirea față de Dumnezeu ne va umple sufletul, vom umbla zi de zi cu Isus. Ba mai mult, dragostea noastră se va revărsa într-o slujire plină de abnegație. De aici începe adevărata misiune. ■

Daniel Nae,
profesor,
Institutul Teologic
Adventist, Cernica

ÎNDRĂGOSTIT DE O SOSIE

DANIEL CHIRILEANU

Cine nu a scris măcar o dată un comentariu literar? Ți se dă fișa de lectură, citești volumul, apoi alegi un personaj, o temă și croiești în jurul acestora un comentariu din părerii proprii. Îți exprimi admirația pentru ceva, îți spui părerea despre cineva, comentezi expresii, descrii stări și te porți ca un mic expert în subiectul respectiv. Uneori, acest comentariu poate deveni o operă în sine; avem personalități marcante ale literaturii noastre care sunt celebre prin critica literară făcută unor opere sau autorilor lor. Îmi amintesc că am primit și eu o notă de zece pentru că „am văzut ceva ce nu era” într-un vers din „Sara pe deal” de Mihai Eminescu. Mai nou, se pot scrie comentarii literare și fără să citești cartea în discuție. Internetul oferă arhive întregi cu referate. Nu trebuie decât să știi cartea și să alegi un referat din mulțimea ofertelor. O problemă ar putea apărea totuși dacă profesorul te întreabă și altceva decât strict conținutul referatului; poate ceva despre alt personaj, poate vreo intrigă secundară etc.

În felul acesta ai putea fi imediat prins dacă te-ai bazat doar pe rezumatul făcut de altcineva la un volum necitit.

Religia comentariilor

Bibliotecile, gențile, internetul gem sub greutatea volumelor de comentarii, explicații și ilustrații teologice. Încă de pe vremea cărturarilor exclusiviști, credinciosul a apelat la ceea ce ar trebui să fie un ajutor în înțelegerea adevărului. Fără îndoială că nu avem vreo opinie antiexplicații. De la literatură, gramatică, matematică și până la utilizarea calculatorului, avem nevoie de explicații. Dicționarele sunt extrem de importante. Dar este bine de precizat că nu poate exista o traducere, dacă nu există cuvântul. Cum să traduci dacă nici nu ai citit un cuvânt într-o limbă oarecare? Nici măcar dicționarul explicativ al limbii materne nu are valoare fără cuvântul în sine. Tot așa, la ce bun comentariile și tălmăcirile, dacă nu există cuvântul? **Cuvântul**, acela care trebuie mai întâi citit, pronunțat, „activat”, și apoi tradus, explicat sau comentat.

Din păcate, acest secol al urgențelor și al codificării ne confruntă cu predici constituite din comentarii, ilustrații și explicații. Notele, adnotările par a fi cele importante. Slova mărunță și ușor arhaică a Scripturii a decăzut din statutul de vedetă.

Cine mai aplaudă un predicator care citește din Sfânta Scriptură un capitol întreg (chiar dacă acest lucru ar dura aproximativ cinci minute)? De ce să mai „pierzi” timpul acasă, citind Biblia capitol cu capitol, verset cu verset, când poți citi direct explicația, comentariul, când poți viziona un DVD cu expuneri sau când poți să găsești pe internet o mulțime de materiale legate de Biblie?

De la predici, lecțiuni, programe muzicale și până la conferințe evanghelice, totul există în altă parte decât în **Carte**. Avem ceva de criticat la asta? Nu.

Avem însă de reflectat la ceva: niciodată, în niciun fel nu te poți simți aproape de Glasul lui Dumnezeu, așa cum se întâmplă atunci când „degetele fine de știință sau aspre de muncă” ating Sfânta Carte. Poți citi Biblia de pe

telefon sau de pe laptop; o poți asculta ca pe manele în mașină; o poți vedea transpusă în filme religioase ori nu, dar nimic nu este comparabil cu palparea filelor îngălbenite ale Scripturii, într-un colț de zi și de casă. Cuvântul este al Lui, iar El trimite Duhul Său ca profesor. Cum să mai explice profesorul când imaginea video estompează orice imaginație? Ce răspunsuri și tălmăciri să mai aștept, când eu nici măcar nu mai citesc acest Cuvânt?

Vremea, obiceiurile, uzanțele aleargă uluitor de repede și putem fi absorbiți de provocările lor. Poate părea depășit să te oprești, să iei Cartea din raft, să te rogi, să o deschizi cu sfială și reverență, apoi să aștepti ca Cineva să-ți strecoare în minte și în inimă vreo explicație.

Stabil într-o lume instabilă

Totul evoluează, înțelegând prin evoluare mersul spre alte forme ale lucrurilor. Slujbele devin liturgică, poezia și muzica devin festival, predicile s-au transformat în discursuri, ora prietenilor – cateheză, botezul – în sărbători ale statisticilor, iar recunoștința – în rapoarte. Termenii nici măcar nu au importanță, nici formă, chiar. Ceea ce are importanță este că dincolo de evoluție stă Cel ce spune: „Eu nu Mă schimb.” Dacă vine vorba de schimbare, El spune atunci: „Să vă înnoțiți în duhul minții voastre!”

Aparentă contradicție, nu? Și totuși...

Parabola stejarului

Copacul numit „stejar” are un „nărav” interesant: înainte de a-și „croi” o nouă ramură în coroană, pornește o nouă rădăcină în pământ. Fără siguranța stabilității, el nu își asumă riscul extinderii, al dezvoltării.

Cum aș putea eu înflori, dacă îmi pierd punctul de sprijin? Ce altceva decât Cuvântul Lui Dumnezeu poate fi mai sigur pentru rădăcinile mele? Comentariile? Explicațiile? Sesiunile de laborator, lupa? Dar baza este Cuvântul, locul în care am ancorate rădăcinile gândurilor și ale inimii.

Explicațiile și comentariile pot fi complete sau insuficiente, în funcție de știința autorului.

Comentariile pot fi cinstite sau partizane, în funcție de apartenența comentatorului.

Inspirația însă are legătură directă numai și numai cu Slova sfântă și cu Autorul ei.

Cumpărături de pe centură – Riscuri și dezavantaje

În speranța că ai bunăvoința de a pricepe tălcul pildei următoare, voi asemăna apropierea de Scriptură cu faptul iubirii, al îndrăgostirii. Când ai găsit o ființă demnă de iubirea ta, te apropii cu sfială și respect, ești curtenitor și atent, ești sensibil și gata să te conformezi, răspunzi cu toată inima unor eventuale așteptări rostite ori nu. Este oarecum dificil, costisitor, dar merită din plin. Există însă și dragostea ieftină, care poate fi cumpărată pe centură. Aceasta însă este pentru frustrați, pentru leneșii care vor să evite implicarea, pentru necinstiții care ocolesc responsabilitățile, dar și pentru imorali.

O întoarcere la Cuvântul curat al Scripturii presupune dificultăți. Mai întâi cere timp – Biblia nu mai poate fi doar muzică ambientală, parcursă concomitent cu alte activități. Cuvântul lui Dumnezeu cere exclusivitate. Înțelegerea ei nu

va mai fi gata servită și nici facilă; va necesita efort, interes, rugăciune, dar și călăuzire divină. Propovăduirea nu se mai rezumă la compoziție omiletico-morală, ci trebuie trăită, experimentată, asumată.

Gata cu referatele, gata cu predicile preluate de pe internet, gata cu păreri! Credința nu are drept țintă o sosie, cioplită din opiniile altora, din corectitudinea sau încorectitudinea lor. Măsura crezului nostru este Cuvântul neacoperit al Scripturii, cu siguranța statorniciei din el.

O regulă de bun-simț:

Nu ai dreptul la comentarii, dacă nu ai citit Cuvântul! ■

Daniel Chirileanu,
director
Departamentul de
Tineret,
Conferința Moldova

Viață + Sănătate

O REVISTĂ PENTRU TOȚI!

UN INSTRUMENT DE MISIUNE CARE TE REPREZINTĂ

• SĂNĂTATE • EDUCAȚIE • FAMILIE • PSIHLOGIE • SOCIAL

TE ABONEZI ȘI... CÂȘTIGI!
Abonează-te (în favoarea prietenilor, vecinilor sau a colegilor tăi de serviciu) în perioada 15-X-2007 – 15-III-2008, pe un an, la revista *Viață + Sănătate*, și poți fi unul dintre cei 15 câștigători ai unui sejur la Centrul de Sănătate Herghelina.

Vindecare pentru toți

CRISTIAN PURNEA

Sănătatea este bunul cel mai de preț de care toți am vrea să ne bucurăm până în ultima clipă a vieții. Păstrarea ei și lupta împotriva bolilor se înscriu printre cele mai vechi preocupări ale omului. De altfel, cuvântul „sănătate”, care evocă o stare atât de prețioasă fiecăruia, apare frecvent în vorbirea curentă, nelipsind aproape niciodată cu ocazia urărilor de bine. Scrisorile strămoșilor noștri romani se încheiau de obicei cu urarea: „Vale!” (Fii sănătos!). Problema sănătății nu este numai o problemă individuală, ci privește tot atât de mult biserica, școala, societatea în întregime. Celebra zicală a lui Schopenhauer că „sănătatea nu este totul, dar fără sănătate totul este nimic” este mai adevărată astăzi ca oricând.

Organizația Mondială a Sănătății a dat o definiție oficială stării de sănătate, formulată astfel: „sănătatea este acea stare de complet bine fizic, mintal și social și nu constă numai în absența bolii sau a infirmității.” Cine nu are astăzi nevoie de sănătate?

Cei sănătoși au trebuință de doctor

Sănătatea este baza bunei noastre dispoziții, a unei stări de mulțumire generală și a capacității de a ne bucura pe deplin de viață. Ritmul ameteitor al vieții contemporane, presiunea care ne apasă permanent, nervozitatea, lipsurile, toate acestea sunt lucruri permanente în viețile multora dintre noi. Ne aflăm în fața unei serioase probleme: cum să ne păstrăm sănătatea și totuși să facem față cerințelor vieții spirituale, profesionale, a obligațiilor casnice, familiale și sociale? Suntem nevoiți să avem un mod de viață despre care străbunii noștri nu aveau nici cea mai vagă idee. Este adevărat că în zilele noastre au avut loc mai multe invenții cu scopul de a ne ușura viața (ex. mașina de spălat ar trebuie să ne ofere timpul pierdut cu spălătul manual, dar unde este timpul?). Cu toate acestea, sănătatea noastră este aceeași.

Puțini sunt cei care știu foarte bine ce înseamnă să ai o sănătate de fier; acea sănătate care face ca omul să se simtă cuprins de niște forțe vitale puternice, care nasc dorința de acțiune, de a face ceva ce depășește posibilitățile medii; adevărata sănătate ne umple cu o energie binefăcătoare, o claritate intelectuală neobișnuită și cu un entuziasm de

neînvinș. Rar putem întâlni o persoană atât de sănătoasă, încât să emane bucuria de a trăi, energie și vitalitate care molipsesc pur și simplu pe cei din jur. Oare noi suntem așa? Vreți să devenim astfel de oameni? Acest lucru este posibil. Avem nevoie de cunoștințe (informația convinge) și perseverență. Consideră acesta un scop nobil, ca pe o jertfă vie pentru Dumnezeu (Rom. 12,1). Să fim pe deplin sănătoși, plini de entuziasm, de energie și vitalitate, gata să-I slujim lui Dumnezeu – acestea sunt o țintă perfectă pentru un copil al lui Dumnezeu, Mântuitorul și Marele nostru Medic.

Isus Hristos îi căuta pe cei în suferință

Omului bolnav, Isus Hristos i se adresează direct: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5,6). Întrebarea devine o adevărată provocare, menită să-l smulgă pe bolnav din preocuparea îngustă de a obține o alinare vremelnică trupească. Este o provocare la recunoașterea caracterului profund spiritual al oricărui act de vindecare (1 Cor. 2, 14).

Slăbănogul se afla la Betesda (Casa îndurării) pentru premiul cel mare, trofeul pus în joc în această întrecere inegală. Dar el nu avea pe nimeni, nu avea relații care să-l pună mai în față pe o listă de așteptare. Nu cunoștea din personalul „medico-sanitar” de la Betesda, era trist și descurajat. Boala îi aduce asemenea trăiri, însă neputința de a găsi drumul spre vindecare poate distruge orice fărâmə de rațiune și credință.

Omul necredincios este convins că are în el însuși resurse pentru a ajunge la vindecare. Toate religiile nebiblice pomesc de la această premisă – că omul este în esență bun și că tot ce are de făcut este să ajungă la iluminare.

Marele gânditor creștin Augustin ilustrează plastic faptul că în om nu se află un dumnezeu, ci un gol în formă de dumnezeu. Pentru orice om firesc, vine un moment în viața lui în care realizează că prin el însuși nu poate ajunge nicăieri și că niciunul dintre cei din jur nu poate și nici nu este dispus să-l ajute cu adevărat. Este marea tragedie a celui care devine conștient că „nu are pe nimeni”, dar este și marea șansă de a

renunța la serviciile celor neputincioși. Este momentul în care Isus Hristos se poate opri în dreptul nostru, rostind cele mai așteptate cuvinte: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă” (Ioan 5,8).

Vindecarea oferită de Isus Hristos slăbănogului era condiționată de exercitarea unei credințe absolute. O credință care este o roadă a lucrării Duhului Sfânt în inimă. Prin urmare, vindecarea presupune declanșarea procesului nașterii din nou, chiar apariția primelor roade. Este un lucru extrem de important. Dincolo de împrejurările concrete ale bolii și ale suferinței noastre și dincolo de așteptările pe care le avem în legătură cu vindecarea, Isus Hristos ne caută, ne găsește și ne readuce la răscrucea cu drumul mântuirii. Boala devine în mâinile Lui un pretext pentru a provoca în noi declanșarea procesului de renaștere și refacere spirituală.

Pentru Isus Hristos nu există nicio separare artificială între vindecarea fizică și cea spirituală. „Prin aceeași credință putem primi și noi vindecare spirituală... Prin noi înșine, nu suntem în stare să trăim o viață sfântă, așa cum nici omul paralizat nu era în stare să meargă... Mântuitorul se apleacă asupra celor pe care i-a răscumpărat cu sângele Său, zicând cu nepusă duioșie și milă: 'Vrei să te faci sănătos?' El îți poruncește să te ridici în sănătate și pace. Nu aștepta să simți că te-ai făcut sănătos. Crede Cuvântul Său și el se va împlini.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 155-157, ed. 1997)

După acest act medical executat la cea mai înaltă clasă, Marele Medic oferă și recomandări, care sunt valabile și pentru omul care nu a cunoscut atingerea dureroasă a bolii. „Ridică-ți patul” și „du-te și să nu mai păcătuiești” pot însemna pentru noi întregul cortegiu de obiceiuri, trăiri și simțăminte prin

care păcatul și-a găsit un adăpost în sufletul nostru. Isus Hristos ne cheamă la experimentarea unui stil de viață sănătos, bazat pe o alimentație divină, care va da vigoare trupului, limpezime minții și va trezi în inimă recunoștința și dorința puternică de a transmite aceste binecuvântări semenilor noștri. A nu mai păcătuî înseamnă a ne elibera de acele obiceiuri care ne țin robi. Transmiterea soliei sănătății de către cei vindecați și transformați de Dumnezeu devine astfel un imperativ.

„Lucrarea misionară medicală unită cu predicarea Evangheliei duce la restatomicirea deplină a omului. Este un serviciu al înțelegerii, al simpatiei, al bunăvoinței și al dragostei. Ea biruiește prejudecata așa cum nimic altceva nu o poate face. Este brațul drept al soliei Evangheliei care va grăbi înaintarea lucrării. Ea oferă o cură pentru vindecarea egoismului și va înălța biserica la noi înălțimi în experiența spirituală. Va face să se manifeste în fața lumii puterea sfințitoare a lui Dumnezeu și caracterul Său, îndeplinind astfel cea mai glorioasă misiune.” (E. W. Hon, *Evanghelizare Medicală*, p. 51)

În loc de concluzie

Este absolut necesar să ne impunem un regim de viață, să ne precizăm cu claritate lucrurile corecte și incorecte. Trebuie să ne gândim foarte bine. Suntem administratorii propriei noastre vieți. Să fim conștienți că viața se bazează pe toate cele învățate, citite, auzite, văzute, simțite și gândite. Dumnezeu ne-a dat voința liberă și putem hotărî singuri pe ce cale vom merge, dar tot El a spus că, dacă vom alege o cale bună, un stil de viață sănătos, vom fi binecuvântați. „Dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile lui, nu te voi lovi cu niciuna

din bolile cu care am lovit pe egipteni” (Exod 15,26), iar dacă vom alege să mergem pe calea rea, cea a obiceiurilor greșite, a călcării legilor sănătății, trebuie să știm că ne așteaptă multă suferință. Numai de noi depinde ce vom face cu sănătatea noastră. Oare nu ar trebui să depunem tot efortul posibil pentru a avea un stil de viață sănătos, respectând toate principiile unei vieți sănătoase, pentru a păși pe calea ce duce spre o sănătate înfloritoare? O sănătate perfectă nu o putem mima, nu ne putem prefăce că o avem. Ori suntem sănătoși ori nu suntem!

Să luptăm cu multă energie împotriva bolii. Biblia ne cere să ne tratăm corpul cu respect sfânt: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” (1Cor. 6,19). Nu trebuie să ne obișnuim cu păcatul și boala, căci acestea sunt în opoziție cu planul lui Dumnezeu. În fața întrebării adresate de Isus Hristos: „Vrei să te faci sănătos?”, a călca legile sănătății, a nu respecta principiile unui stil de viață sănătos sau mai simplu, să nu vrei să te faci sănătos este păcat.

Dumnezeu așteaptă să progresăm cu hotărâre în trăirea echilibrată a principiilor sănătății. Să căutam să eliminăm păcatul și boala, și astfel marele nostru Dumnezeu să fie onorat și slăvit de fiecare viață trăită pe acest pământ întunecat! ■

*Cristian Purnea,
director Departamentul
de Sănătate,
Conferința Oltenia*

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante. De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

**Curierul Adventist, str. Labirint nr. 116, București;
e-mail: curierul@adventist.ro**

Românul adoptat de boșimani

Plecat din țară în 1995, Sebastian Tîrîrău s-a dedicat acțiunilor umanitare în Africa și este singurul alb adoptat de un trib de boșimani. Alături de alți conaționali stabiliți în străinătate, Tîrîrău conduce o fundație de combatere a sărăciei și are sute de copii adoptați la distanță.

Românul a început studiile de filozofie și istorie în Cape Town, fiind susținut financiar de o familie din Johannesburg. De atunci și până în prezent, Sebastian Tîrîrău a organizat numeroase acțiuni umanitare, iar în 2001 a înființat Fundația Piligrin pentru combaterea sărăciei. Alături de el s-au implicat zeci de români stabiliți în străinătate, care merg în Nanibia și în alte zone cu populație săracă.

Principalele proiecte ale organizației au vizat deșertul Kalahari din sudul Africii, populația de pigmei din Congo, cea de eschimoși din nordul Canadei sau cea din Papua Noua Guinee. Români străbat mii de kilometri pentru a duce ajutoare, a educa băștinașii și a ai trata de diverse boli. Unul dintre însoțitorii lui Sebastian din acest an este Mihai Măciucă, un tânăr stabilit de nouă ani la Londra, care ne-a destăinuit că a fost surprins de ceea ce a găsit în Nanibia. „Am pus bazele unui sistem de ajutor original: adopția la distanță. Cei care vor

să-i ajute pe boșimani îi adoptă de la distanță. Adică, trimit în contul fundației 35 de euro lunar, iar noi îi folosim exclusiv pentru medicamente, haine și hrană. Trebuie însă să mergem la ei. Avem 300 de copii adoptați în acest fel. Acum avem în plan să realizăm câteva construcții: orfelinate și școli”, ne-a spus Mihai. (Preluare România Liberă, Tiberiu Lovin, marți, 13 noiembrie 2007)

Secretarul general al Conferinței Generale, în România

În zilele de 2 și 3 noiembrie, Uniunea Română s-a bucurat de vizita pastorului Matthew Bediako, secretarul general al Conferinței Generale, fiind însoțit de pastorul Gabriel Mauer, secretarul Diviziunii Euro-Africa.

Ultima vizită a unui secretar al Conferinței Generale în țara noastră a avut loc în noiembrie 1985, în persoana pastorului G. Ralph Thompson. Pastorul Mathew Bediako este prezent în Europa cu ocazia Comitetului de Toamnă al diviziunii noastre, acesta exprimându-și dorința de a vizita mai întâi țara noastră.

Vineri seara, oaspeții au poposit în Câmpina, fiind așteptați în comunitatea Sion de un număr impresionant de surori și frați. Sâmbătă dimineața, vizita a continuat în comunitățile Cantacuzino-Brașov și Maranatha-Brașov, iar după-amiază, în Sion-Ploiești.

Mesajele transmise de reprezentantul Conferinței Generale au fost pline de căldură, subliniind nevoia unei reale unități a împlinirii mandatului Bisericii față de lume prin proclamarea Evangheliei atât prin viață, cât și prin cuvânt.

În final, oaspeții au vizitat sediul Uniunii de Conferințe și Centrul Media Adventist. Pe lângă aprecierile verbale, cea mai bună dovadă a faptului că pastorul Bediako s-a bucurat de această vizită a fost exprimarea dorinței de a reveni în România cât mai curând posibil.

(Emilian Niculescu / Secretar Uniunea Română)

Un vis împlinit sau o rugăciune ascultată

Ziua de 27 octombrie 2007 a fost pentru mulți adventiști din Bacău un vis împlinit, iar pentru alții o rugăciune ascultată, deoarece la ora 11:00, a fost lansat postul de Radio Vocea Speranței (RVS) Bacău, pe frecvența de 95,5 MHz.

Până când va fi finalizat studioul pentru serviciul de programe, RVS Bacău va prelua integral programul de pe satelit transmis de la București.

Bucuria exprimată nu poate fi descrisă în câteva cuvinte, însă poate fi concretizată în mulțumirea față de Dumnezeu.

(Nelu Burcea / Radio Vocea Speranței)

S T I R I

Lucrarea misionară medicală analizată la Stupini

Convenția Cadrelor Medicale din Conferința Transilvania de Sud, cu tema „Lucrarea misionară medicală”, s-a desfășurat la Stupini, în Sabatul din 9-10 noiembrie 2007. La eveniment au participat aproximativ 100 de persoane, care, în urma proiectelor prezentate, au fost motivate pentru acest tip de misiune și însuflețite de momentele de părtășie de care au avut parte.

Din partea comitetului Uniunii a fost prezent fratele Ioan Câmpian, care a transmis un mesaj inspirat și deosebit de încurajător pentru lucrarea misionară medicală.

Dintre proiectele prezentate în cadrul programului, s-au remarcat pregătirea unui nou Centru de Sănătate, la Pârscov, și a unui Centru de Influență în orașul Buzău, unde pacienții vor putea învăța în mod teoretic cum să trăiască un stil de viață sănătos. De asemenea, aceștia vor putea servi alimente pregătite în mod sănătos, în cadrul unui restaurant vegetarian (Proiect – dr. Costache Paul). În curând, persoanele care nu

beneficiază de asigurare medicală vor putea primi consultații gratuite la cabinetul medical de la Viziru, în cadrul proiectului Casa Pâinii (Proiect – dr. Magda Ionescu și Daniela Borcea). Asociația Casa Betania, jud. Constanța, oferă servicii de îngrijire a bolnavilor de cancer și de susținere a familiilor acestora (Proiect – Magdalena Ruscu). Dintre proiectele prezentate în cadrul convenției, se numără și cel coordonat de dr. Roland Herman, care constă în lucrarea misionară medicală în Africa și alte zone ale lumii.

Din mărturiile impresionante ale participanților la proiectele misionare medicale, s-a evidențiat rolul benefic al cluburilor de sănătate și al taberelor de sănătate din timpul verii. Acestea conduc în mod vizibil persoanele participante la o viață echilibrată și deschid inimile lor pentru primirea Evangheliei.

În concluzie, putem spune: „Marele este secerișul... Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători...”

(Dr. Valentin Nădășan, Teodora Goran / Departamentul Sănătate și Temperanță)

Al doilea curs de calificare finalizat

„Toată viața mea am furat... acum sunt fericită să pot face ceva cu mâna mea... Abia aștept să ajung acasă și să cos hăinuțe copiilor mei...”

„Niciodată nu m-am gândit că pot învăța o meserie. Tata îmi dădea bani de buzunar, mama se îngrijea de toate și credeam că toată viața așa va merge. Numai că... am ajuns aici, după gratii. Dar voi pleca curând cu o meserie învățată.”

Iată două declarații care dau curaj voluntarilor implicați în Serviciul Umanitar pentru Penitenciere (SUP) să meargă mai departe cu proiectele inițiate pentru ajutarea deținuților de a învăța o meserie.

În cursul lunii noiembrie, penitenciarul din Galați a fost gazda celui de-al doilea curs de calificare în meseria de croitor-confecționar, sponsorizat de Serviciul Umanitar pentru Penitenciere. La primul curs, 10 deținuți au învățat tainele acestei meserii, la cel de-al doilea, 15 bărbați. Până la sfârșitul anului, încă o serie de 15 deținuți vor absolvi acest curs.

Pentru continuarea acestui proiect, este nevoie de mai multe mașini de cusut, de mai multe materiale și mai multe consumabile.

Dacă vrei să te implici personal în susținerea acestui curs de calificare, contactează Serviciul Umanitar pentru Penitenciere sau pe unul dintre voluntarii!

(Mihai Enea / SUP)

La odăuna

DUMITRA POPA

Sora Popa Dumitra, membră de peste 75 de ani a Bisericii

Adventiste Alexandria I, născută pe 20 octombrie 1919, decedată pe 26 august 2007, la vârsta de aproape 89 de ani, a avut o viață plină de încercări ale credinței, dar care i-au fost de folos pentru clădirea unui caracter pentru ceruri.

Din fragedă tinerete, sora Popa a avut privilegiul de a trăi într-o familie de pionieri adventiști ai Teleormanului, iar locuința a avut-o timp de zeci de ani în curtea primei biserici adventiste din Alexandria. Între 1945-1960, a participat la numeroase evanghelizări publice prin satele limitrofe din Teleormanul lui Ștefan Ivăncică, Drăgușin, Scarlat Popa.

A fost condusă pe ultimul drum de familie și de întreaga frățietate, dându-și cu toții întâlnire la Marea de Cristal.

ELENA ROȘCA

Roșca Elena, născută în 12 mai 1927, în localitatea Ardasud, jud. Maramureș, soția pastorului Roșca Dumitru, domiciliată în Oradea, a fost botezată la vârsta de 12 ani în comunitatea Baia Mare. A adormit în Domnul la vârsta de 80 de ani, după 61 de ani de căsătorie și lucrare împreună cu soțul ei pe ogorul Evangheliei. Și-a îndeplinit cu cinste chemarea de soție fidelă și o mamă plină de dragoste față de copiii ei. A slujit împreună cu soțul ei pe multe meleaguri din Bistrița, Sălaj, Maramureș, Mureș, Bihor, Arad, având întotdeauna ușa casei deschisă pentru frați și pentru cei din familie.

Alături de familia îndurerată, la serviciul de înmormântare au participat mulți pastori din Conferința Banat și fanfara comunității Apatu.

MATEI VASILE

Matei Vasile s-a născut la 2 octombrie 1929, iar în 1948 a încheiat legământul cu Dumnezeu prin botez. În 1954 se căsătorește cu tânăra Vasilica Zaharia, având împreună 4 copii. A fost un membru credincios și foarte activ. În decursul anilor, a îndeplinit diferite slujbe în comunitatea Nușoara, jud. Prahova, din care făcea parte: diriginte de tineret, diriginte la Școala de Sabat, casier și prezbiter.

În urma unei boli, fr. Matei adoarme în Domnul cu speranța că la prima înviere, la Revenirea Domnului Hristos, se va întâlni cu cei dragi și cu frații pe care i-a slujit cu credințioasă timp de 50 de ani.

DAVID GHEORGHE

David Gheorghe s-a născut pe data de 15 aprilie 1931, în comuna Ghidigeni, satul Talpigii, jud. Galați. La vârsta de 15 ani rămâne fără tată. După zece ani, cunoaște adevărul Sfintei Scripturi și, în urma convingerii personale, încheie legământ cu Domnul în Biserica Adventistă. La scurt timp, se căsătorește cu sora Aneta Hardulea. Căminul întemeiat a fost binecuvântat cu șase copii.

S-a implicat în viața bisericii locale Slobozia Corni, îndeplinind diferite slujbe, ca prim-diacon și prezbiter. În ziua de 10 octombrie 2007, fr. David a încetat din viață, cu speranța revederii cu Mântuitorul și cu cei dragi.

Ș T I R I

Adventiștii polonezi critică posterele care îl atacă pe Luther

Liderii protestanți din unul dintre cele mai mari orașe ale Poloniei au criticat un poster din cadrul unei campanii ce îl prezintă pe Martin Luther, liderul protestant al secolului XVI, ca fiind blasfemiator și eretic, raportează un comunicat din data de 7 noiembrie 2007, dat publicității de către Ecumenical News International (ENI). „Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar atârna placarde în fața unei Biserici Catolice, atacând 'blasfemia și erezia lui Ioan Paul al II-lea' sau 'blasfemia lui Mahomed' lângă o moschee?”, a spus Mariusz Maikowski, pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Lublin, din estul Poloniei. „Aceste acțiuni sunt cu siguranță ilegale (în Polonia), dar consiliul local nu a spus și nu a făcut nimic”, a declarat Maikowski.

Potrivit comunicatului, posterele au fost intitulate „Blasfemia și erezia lui Martin Luther”, imaginând un diavol care șoptește la urechea reformatorului protestant.

Ele au fost afișate în Lublin pentru a promova prelegerile lui Ryszard Mozgol, un oficial al Poland's National Remembrance Institute, instituție ce se ocupă de înregistrările poliției secrete din perioada comunistă. Din populația Poloniei, care se ridică la 38 de milioane de locuitori, 95% este catolică.

„Este șocant și de necrezut faptul că descrierea lui Luther ca fiind anti-Hristos poate să se mai manifeste la începutul secolului XXI”, a spus Maikowski. El a afirmat că această campanie a „adus ofense grave” comunităților protestante și ortodoxe din Lublin. El a mai adăugat, de asemenea, că persecutorii locali ar trebui să fie supuși unei investigații.

Biserica Adventistă Centrală din Varșovia a fost singura biserică protestantă din țară care a organizat celebrarea aniversării a 490 de ani de la Reformă, spun surse din interiorul bisericii din Polonia.

(Jonathan Luxmore / Ecumenical News International / ANN)

BUNICUL

ADELA BĂNCĂU-BURCEA

– Bunicule, te rog din suflet, adu-mi și mie un cățeluș sau o pisicuță, te rooog!

Era una dintre rugămințile zilnice ale Adinei, însă aparent fără nicio rezolvare.

Ca toți bunicii sau, mai bine zis, ca unul care își iubea nepoțița, bunicul ei ar fi făcut orice bucurie fetei, însă tare greu îi mai era să treacă peste cuvântul părinților, care nu voiau cu niciun chip un animal, oricât de mic, în casa lor. Le era teamă că fetița ar fi putut să contracteze vreo boală sau să inspire fire de păr de la animal sau să ia vreo boală de la „prietenu” necuvântător și să le-o dea și fratelui și surorii ei. Ca să o facă să-i piară dorul de „animăluțe”, părinții îi mai povesteau de cutare copil care suferise o operație tocmai pentru că inspirase un fir de păr și se fixase pe căile respiratorii sau de suferința unui copil la pierderea „prietenilor dragi”. Însă toate acestea erau în zadar. Degeaba se străduiau părinții, că Adina tot își dorea un cățeluș sau o pisicuță. Imaginați-vă ce simțea ea însă când prietenii ei îi povesteau tot felul de peripeții, care mai de care mai năstrușnice, ale necuvântătoarelor lor iubite! Știți ce făcea? Uneori, pentru că era în inferioritate, încerca să schimbe subiectul, alteori inventa tot felul de pătani, dar niciodată nu se simțea în largul ei.

Și bunicul, care era interesat de tot ce o frământă, a decis să rezolve el problema. Așa că, într-o zi, spre seară, întorcându-se de la plimbarea lui obișnuită cu bicicleta, bunicul o strigă pe Adina:

– Adina, vino, te rog, să mă ajuți cu geanta asta grea.

Era neobișnuită cererea. Cum ar fi putut Adina, cu mânuțele ei mici, să ridice o geantă atât de voluminoasă?

(Am uitat să spun că, atunci când mergea cu bicicleta, bunicul avea cu el întotdeauna o geantă, care până atunci nu prezentase niciun interes pentru Adina.)

– Bunicule, dar nu pot să o ridic, e prea grea.

În timp ce încerca, în zadar, să îl ajute pe bunicul, Adina vede ivindu-se din geantă un căpșor alb, pufos, cu doi ochișori albaștri și cu un botic roșu, lătrător, care imediat începu să-și demonstreze utilitatea.

– Bunicule, o să-l cheme Bobiță! Mulțumesc, bunicuțule, mulțumesc!

Când l-a dat jos din geantă, părea un ghemotoc pufos și alb, care se străduia să învețe să meargă. Adina deja îl iubea pe Bobiță aproape la fel de mult ca pe bunicul. Ce fericire! Când au venit prietenii ei să-l vadă, Bobiță deja își dezvoltase simțul proprietății: „Ham! Ham!” – se auzea un lătrat subțire, adorabil.

Apoi, Adina i-a prezentat toată curtea. Mai greu a fost însă spre seară, când a trebuit să-l lase să doarmă singur afară, în curte. Așa fusese înțelegerea dintre părinții Adinei și bunicul: cățelul va sta în curte, și nu în casă. Dar bunicul îi pregătise deja o căsuță. Cu tesla și cu priceperea lui, îi făcuse un adevărat adăpost, așa că Adinei îi revenise doar sarcina de a-l ajuta pe Bobiță să se simtă bine în noua lui „familie”.

Ai și tu acasă un cățeluș, o pisicuță sau un alt animăluț? Tu iubești animalele, care și ele au fost create de Domnul Isus? Dar pe copii îi iubești, chiar și pe cei care îți fac rău? Este bine dacă iubești animalele, dar trebuie să-i iubești și mai mult pe oameni. Fii prieten cu animalele, dar și cu copii, chiar și cu cei care nu au prieteni și pe care parcă nu-i iubește nimeni! Nu uita că Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii la fel. ■

DEPRINDEREA

DE A FACE BINELE

ARON MOLDOVAN

Invățați-vă să faceți binele”, ne cere Dumnezeu prin profetul Isaia (1,17). Aceasta înseamnă: „Străduiți-vă să trăiți în armonie cu principiile morale stabilite de Mine.” Cerința nu se limitează la aspectul teoretic al învățării, ci la formarea deprinderilor de a reflecta în caracter ceea ce este bine.

Să ilustrăm printr-un exemplu din Prov. 22,6: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” Nu furnizarea de informații se are în vedere aici în primul rând, ci integrarea acestora în caracter, în comportament, în viața de zi cu zi. Copilul învață treptat să-și folosească mușchii, membrele, să umble, să vorbească, să scrie, să citească și, eventual, să cânte la un instrument muzical. Învăță, de asemenea, să mănânce, să se spele, să-și așeze lucrurile la locul lor. Toate acestea necesită acțiuni practice, repetate de multe ori sub îndrumarea unor educatori, care dau rezultate în funcție de competența acestora.

Copiii deprind și conduita morală prin imitarea părinților și a educatorilor. Dacă aceștia reflectă morala biblică, copiii vor fi stimulați să-și însușească o conduită morală corectă: respectarea autorității părintești, a drepturilor altora etc. Treptat, ei vor învăța să nu mintă, să nu ia cu forța jucăriile altora, să nu zgârie, să nu muște, să nu lovească pe nimeni, să nu chinuiască animalele și chiar să aștepte până li se servește mâncarea, fără să țipe sau să se răzbune. Nu este ușor pentru copii să înțeleagă și să accepte că unele dorințe nu trebuie să le fie satisfăcute cu niciun preț, iar altele doar în anumite limite.

Cele spuse mai sus sunt doar o ilustrare cu privire la ce înseamnă a învăța în mod practic, a instrui, a antrena, a transpune în caracter principiile morale corecte, în ciuda înclinațiilor firii noastre egoiste, acaparatoare, însetate de glorie și plăceri degradate.

Deprinderea de a face binele necesită o voință fermă și susținută, orientată spre realizarea scopului, pentru depășirea obstacolelor și dificultăților din noi și din afara noastră, pentru schimbarea a ceea ce trebuie schimbat, pentru îndepărtarea a ceea ce trebuie îndepărtat, pentru înfrângerea inerțiilor și rezistenței firii, care se opune înaintării spre perfecțiune. Altfel, ne vom înscrie în categoria celor „care învață întotdeauna (la modul teoretic),

dar care nu ajung niciodată la cunoștința deplină a adevărului” (2 Tim. 3,6).

Voința de a înainta spre țintă cu orice preț, susținută de prezența și lucrarea lui Dumnezeu în noi, evită „tovărășiile rele (care) strică obiceiurile bune” (1 Cor. 15,33) și experiența evreilor care „s-au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor” (Ps. 106,35). Nimeni nu este predestinat la stagnare și degradare. Prin harul care ne este pus la dispoziție, poate fi anihilată chiar și influența negativă a educatorilor răi.

Există un Model perfect care, în ciuda marilor dificultăți și ispite, „a învățat să asculte” (Evrei 5,8). El invită pe oricine: „Învățați de la Mine” blândețea și smerenia (Mat. 11,29). „El învață pe cei smeriți calea Sa” (Ps. 25,9). Conștient de slăbiciunile proprii, creștinul Îl imploră: „Învăță-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeu meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă” (Ps. 143,10). Părintele îndurărilor nu va ezita să răspundă la asemenea apeluri.

„Învățați-vă să faceți binele”, ne poruncește Creatorul nostru. Istoria mântuirii este plină de exemple de oameni „zăbavnici cu inima”, care, din cauza faptului că n-au fructificat ocaziile, au înregistrat pierderi, uneori chiar irecuperabile. Nu doar Israelul din vechime, ci și Israelul spiritual din zilele noastre a ratat multe ocazii. N-ar trebui să se continue în felul acesta!

Timul este pe sfârșite și mai avem atât de multe lecții practice de învățat și atât de multă lucrare de făcut! Dacă am fi învățat lecțiile predate nouă până acum, am putea începe să învățăm cântarea experienței celor mai avansați oameni din istoria mântuirii și a celor mai greu încercați: cântarea celor 144.000 găsiți în viață la revenirea lui Isus (vezi Apoc. 14,1-5). Dar oare va găsi Mielul în această generație pe cei dispuși să-L urmeze „oriunde merge El” (Apoc. 14,4)? Aceștia L-ar putea urma și în veșnicie. Șansa aceasta n-ar trebui să ne scape! ■

*Aron Moldovan,
pastor pensionar,
Uniunea Română*

Devoțional zilnic pentru femei, realizat de femei

ȘOAPTELE CERULUI

În zgomotul asurzitor al lumii noastre, după două milenii de când Tatăl a trimis Cuvântul printre noi, Îl auzim ca și când ne-ar vorbi șoptit, de departe. Cu toate acestea, mesajul este clar și răspunde nevoilor noastre.

Șoaptele Cerului este un devoțional scris de femei pentru femei și poate fi achiziționat, făcând comandă la Conferința de care aparțineți, la prețul de 12 RON.

Deschide această carte! Prin experiențele celor peste 300 de femei din întreaga lume, care au auzit șoaptele cerului, Dumnezeu îți transmite că te iubește și dorește să facă parte din viața ta.

Departamentul Misiunea Femeii

